Иво Панченко 06.02.2022

Итак, КРИК!
Ещё одно детище от Театральной артели „ДрамКап". 5я премьера коллектива!!! По непонятной причине я не стал делать фотографии, поэтому выложил просто скриншот афиши!!! Возможно, было не до этого, и я весь был погружен в спектакль)) ⚓ * Хорошая идея с официальной частью!! Ведущие Илья и Алиса достойно представили свой коллектив!! Кстати, для меня, очень приятно и неожиданно, что Алиса Пухальская стала частью ДрамКома!! ⚓ ** Я видел эту пьесу несколько раз в разных постановках, и хочу сказать, что режиссёр отошёл от штампов и вместо больших снежных сугробов, которые я видел в других спектаклях, сделал помещение с мебелью и часами на стене, на которых сделали акцент вначале. ⚓ *** Сюжет прост и понятен, но тем не менее, за этой простотой скрывался глубокий смысл. Власть системы над простыми людьми, которым сложно ей противостоять. Очень ярко, Наталья Гончарова подчеркнула

эту тему в костюмах и характере героев. У народа были костюмы разноцветные, некоторых двоих даже веселенькие, что очень позабавило. И тут контраст – система в строгих черных шапках, дубленках и водолазках. Контраст прослеживается и в повадках: народ мягок и беззащитен перед жестокой властью. Люди стараются себя вести тихо, чтобы не дай бог не накликать беды, + ведущим, которые попросили зал сохранять тишину, и это помогло не разрушить атмосферу!! ⚓ В такой тишине сюжет разворачивается, пока не наступает решающий момент – продолжать существовать в такой тишине, либо смолкнуть навеки... ⚓ Карта поставлена на первое, но какой ценой... ⚓ и тут проскакивает библейская тематика, единая жертва во спасение всех там живущих. Но к счастью, все обошлось, лавина не сошла)))) Крик снежной бури уступил крику младенца!!! Хэппи-энд, который меня всегда радует, как и в Крике, так и в Осветившей тьму,

где физически заглушенный ребенок „прозрел". ⚓ **** В спектакле хочу выделить работу Anna Avdeeva, как самой харизматичной бабушки, Evgeny Sosnovsky, который жил и сосуществовал с партнёрами на сцене, Таня Федорова, показавшая, каково это, быть в положении, очень натурально причем, Никита Армен, заботливый муж и её сварливая мать Юлия Корсун.

⚓ Честно скажу от "черных шапочек" я ожидал большего, не хватало жесткости и посыла напряжения в зрительный зал. ⚓

А так, спектакль очень сильный! Сама пьеса и её тема мощные, и выбранная в нужное время и в нужном месте!! Верно сказано было Натальей Гончаровой в одном из интервью об этом спектакле, что да, в наше время существуют законы, которые нельзя нарушать, но нельзя забывать и о законах божьих, человеком нужно оставаться в любой ситуации!! ⚓ Я вас всех поздравляю с юбилейным спектаклем !!!! Очень доволен и тронут в очередной раз !!!!! Приду ещё обязательно на него!!! И в ожидании Диогена, не забывайте!!!!!!

Мариупольская молодежь соревновалась за звание лучшего экскурсовода города
mrpl.city 08.10.2018

В Мариуполе состоялся Открытый городской молодежный фестиваль экскурсоводов „Влюбленные в Мариуполь". Фестиваль проводился с целью показать, что наш город развивается не только в промышленной и спортивной сфере, но и вполне может стать туристическим магнитом для всех жителей Украины.

Длинная дорога с первого шага

Фестиваль проводился с 3 по 7 октября в виде конкурса по трем этапам. Первый этап (заочный) включал в себя подачу участниками своих конкурсных работ в печатном или мультимедийном виде. Второй был направлен на защиту конкурсантами своих авторских экскурсий, где необходимо было продемонстрировать владение методикой показа, рассказа и интерактивными формами подачи материала. На финальном третьем этапе участники, прошедшие первые две стадии, предоставляли свою авторскую экскурсию по Мариуполю

для всех желающих жителей и гостей города. „Профессиональных экскурсоводов, которые готовы показать город, очень мало,— говорит координатор городского фестиваля „МАРИУПОЛЬ ТУРФЕСТ" Андрей Шевченко,— поэтому было решено провести конкурс среди молодежи на лучшие экскурсии. И не просто экскурсии, а чтобы они были интересными, живыми и захватывающими. С победителями мы будем продолжать работать дальше, чтобы сделать из них специалистов".

Узнать город через кино

Победителем первого Открытого городского молодежного фестиваля экскурсоводов „Влюбленные в Мариуполь" стал первокурсник кафедры туризма ПГТУ Николай Итулин. Авторская экскурсия студента отличилась присутствием кинематографических элементов, что поможет сделать ее живой и увлекательной. Кроме сладких призов и грамоты, парня ожидал главный приз — планшет. С подарками и

призами для участников конкурса организаторам помог общественный деятель и меценат, глава городской организации политической партии „ОСНОВА" Игорь Ошкадеров. ⚓ „Ценные призы для участников - это и сладкие подарки, и технические новинки - нам предоставил Игорь Ошкадеров, за что ему большая благодарность. Даже по лицам участников видно, что им нравятся призы, а это - самое главное!" - делится Андрей Шевченко. ⚓ „Популяризация нашего города - это то, что сейчас очень важно, и чему уделяется мало внимания, - считает Игорь Ошкадеров, - жители страны просто недооценивают туристический потенциал нашего города. Я считаю то, что эти ребята решили представить свои экскурсионные работы, и уже заинтересованы в туристическом развитии нашего города, большим первым шагом в развитии Мариуполя как туристического центра!"

Автор: Инга Павлий

В Мариуполе выбрали самого креативного гида

0629.com.ua 08.10.2018

В воскресенье на сцене в Театральном сквере подвели итоги первого фестиваля экскурсоводов „Влюбленные в Мариуполь". Победителем стал студент ПГТУ, которого заинтересовала тема Мариуполя кинематографического. ⚓ Фестиваль посвящен 240-летию основания Мариуполя и Международному дню туризма. В нем принимали участие 28 учащихся школ (№ 5, 14, 18, 28, 40, 51, 63), лицеев, вузов. ⚓ „Главный замысел фестиваля - ознакомить жителей и гостей города с экскурсионными объектами, памятниками, зданиями, парками, о которых они даже не знают", - отметил организатор, директор туристического агенства "Шик Тур" Андрей Шевченко. ⚓ 28 конкурсантов из городских школ, лицеев и вузов разрабатывали и защищали свои авторские экскурсии.

Как признались члены жюри, возможно, не у всех все получалось, но ребята при этом демонстрировали владение методикой показа и рассказа, интерактивными формами подачи материала.

Свои работы начинающие экскурсоводы представляли перед экспертной комиссией, в состав которой вошли профессиональные деятели культуры и туризма, краеведы, историки, гиды-мэтры и сотрудники вузов.

Целую неделю конкурсанты водили экскурсии сами, а завершилась фестивальная неделя экскурсиями от мэтров. Провести походы по городу согласились известный в Мариуполе историк Ольга Демидко и общественный деятель Николай Шевченко. На их экскурсии могли прийти все желающие, заранее записавшись у организаторов.

„У меня было несколько экскурсий. На одну из них пришло более 60 человек. Мы поехали на старое мариупольское кладбище, где я показала могилы известных в Мариуполе купцов и меценатов, в том числе Александра Хараджаева, Гаврила

Гофа, склеп Найденовых. Отвела к могиле отца Льва, к которому до сих пор организовано паломничество. Вторая экскурсия, на которой было уже 80 человек, касалась городских легенд и проходила как по старому, так и по отреставрированному центру," - поделилась Ольга.

Не менее интересным стало „археологическое сафари", которое провел Николай Шевченко. Экскурсанты побывали на раскопках казацкой крепости, расположенной за ДОСААФ. Работы велись здесь с 2011 года и несколько лет назад были остановлены. Сейчас же место, где проходили раскопки, засыпано. Более того, его перекопали, проводя коммуникации, сотрудники „Донецких электросетей". Тем не менее, за время раскопок, фонды музея пополнились многими интересными артефактами.

Вместе с Николаем Шевченко мариупольцы прошли по пр. Мира до откопанного фундамента церкви Марии Магдалины.

Сайт 0629.com.ua

предоставил свой специальный приз победителю викторины на знание истории города. Его обладателем стал риелтор Александр Саганов, который ответил на наибольшее количество вопросов.

„Мариуполь – самый старый город в Донецкой области. Даже по официальной версии его основания. У Мариуполя богатая и очень интересная история. Первый туристический фестиваль, мы считаем, – знаковое событие. Мы очень надеемся, что он пробудит интерес к истории родного края у самих мариупольцев. Мы хотели бы, чтобы в нашей громаде росло число людей, влюбленных в свой город. И сайт 0629 будет стараться объединять вокруг себя таких людей," – отметила руководитель проекта www.0629.com.ua Анна Раманенко.

Обладателем Гран-при фестиваля, который получил от спонсоров планшет, стал студент ПГТУ Николай Итулин. Он разработал экскурсию о местах в городе, где проходили съемки фильмов.

„Последним фильмом, который был снят в Мариуполе, является фильм Сергея Жигунова "Однажды в Ростове" и, кстати, главные декорации находились в Театральном сквере,"- поделился с корреспондентом 0629 победитель. ⚓

Всем участникам также достались призы, а представители ГДК "Чайка" подготовили праздничный концерт.

Турфест в Мариуполе: на археологическом сафари счастливчик сможет откопать старинный сосуд и 1000 грн

03.10. 2018 0629.com.ua

В рамках первого туристического фестиваля „Влюбленные в Мариуполь" будут проводиться бесплатные экскурсии от мэтров профессии.

Как сообщили 0629 организаторы фестиваля, лучшие гиды Мариуполя проведут свои экскурсии в воскресенье, 7 октября. Первая стартует в 12:00

12:00 „Мариупольский Монмартр: улица Георгиевская - улица Музейная"

Проводит: Милицина Людмила. Сбор: вход у Краеведческого музея.

12:00 „Тайны старого Мариупольского кладбища" Проводит: Демидко Ольга. Сбор: вход у Драмтеатра

13:30 „По Обновленным центральным и историческим Улицам" Проводит: Демидко Ольга. Сбор: вход у Драмтеатра.

12:00 „Археологическое мариупольское сафари" Проводит: Николай Шевченко. Сбор: сквер у ДОСААФ.

Специальный приз для „Археологического мариупольского сафари" учредил для участников экскурсии городской сайт 0629.com.ua. Однако получить приз будет непросто. 1000 грн от 0629.com.ua будут спрятаны в старинном сосуде. Где будет спрятан сам сосуд – знает только гид Николай Шевченко.

Вот он, этот приз, ждет своего обладателя

Записывайтесь на экскурсию. Количество мест для участников ограничено. Запись по телефону: 097-423-35-45

Напомним, Открытый городской молодежный фестиваль экскурсоводов „Влюбленные в Мариуполь" будет проходить с 3 по 7 октября. Он приурочен к 240-летию города Мариуполя и Международному дню туризма. В рамках фестиваля будет проходить открытый конкурс для тех, кто хочет быть экскурсоводом.

СКОРО МАРИУПОЛЬ

Viktoria Kovalchuk 12.03.2019
with Lubov Makarenko and Valeria Vlashchik

Город у моря. Старинный, со своим самобытным, неповторимым лицом Мариуполь незабываем. А ещё меня там ждут, отправила выставку и на днях откроем её в любимом музее Архипа Куинджи. Встреча с художниками, маститыми, мастеровитыми. И, конечно, запланированы встречи с детьми, много встреч, хотя еду всего на два дня. Дорога больше займёт времени, чем пребывание в городе. В 2016-м уже открывала выставку „Встреча", были слышны взрывы, и город настороженно-напряжённо слушал голоса войны. Как там сейчас? Еду, узнаю... Фотки мои и мариупольского фотомастера Евгения Сосновского.

Mary Adedel 15.08.2017

Мариуполь – удивительный город, в котором кипит жизнь во всех её проявлениях. Самое примечательное, что в Мариуполе есть аномальные явления. Да! У нас есть разные измерения. А Вы не знали? И при этом, хочу отметить, что некоторые измерения пересекаются, некоторые взаимодействуют, а некоторые просто параллельные... ⚓ Про Мариуполь слышно многое и разное. У нас война, Мариуполь – форпост, зона АТО, но в то же время у нас проходят фестивали культурные и музыкальные, едут артисты со всей страны на гастроли (как в любой другой город), есть отдыхающие на море и в кафе кипит жизнь. Мариуполь задыхается от дыма и смога #Метинвеста, а местные власти говорят, что всё в пределах нормы и им не воняет... ⚓ В Мариуполе есть активные, яркие, целеустремлённые общественные деятели, которые по профессионализму затмят многих из Марсовета, но о них боятся говорить в местных СМИ, т.к. органы местного самоуправления боятся грамотной общественности! (СМИ – 95% – это МетИнвест)

У нас волонтеры и активисты ездят на линию соприкосновения и помогают жителям пострадавших сёл не только гуманитарной помощью, но и оказывают юридическое сопровождение. В нашем городе активисты могут помочь с открытием кофейни #Veterano Coffee Mariupol. В Мариуполе старшие классники с Halabuda могут провести музыкальное супер мероприятие, предварительно собственноручно очистив разрушающееся здание Синагоги. Мариупольские благотворительные организации приходят на помощь детям и семьям в трудной жизненной ситуации. Мариупольские волонтеры собирают помощь для военных и отвозят её на передовую, тем самым участвуют в защите всей Украины. ⚓ Мариуполь может открыться с неожиданной стороны благодаря Ольге Демидко и её суперскил способностям видеть туристический Мариуполь и уметь преподнести уют старого города для всех людей. Да! У нас в Мариуполе есть уникальные места, о которых мало кто знает и задумывается, а ведь это интересно и

перспективно! ⚓ Мариупольская жизнь интересна и для детей и школьников, т.к. есть Halabuda с её проектами и новыми идеями. ⚓ В одном посте всё не описать, т.к. активностей на всех уровнях нашей громады множество. Как часто об этом можно прочесть на сайте горсовета или увидеть сюжет на местном телеканале? От веду – практически никогда! Почему? Потому что органы местного самоуправления в своей параллельной реальности не хотят видеть активную громаду!

В Мариуполе за сохранение культуры взялись волонтеры

14.06.2017 0629.com.ua

В городе неравнодушные мариупольцы создали Фонд сохранения культурного наследия Мариуполя. Волонтеры намерены реставрировать кладбища, восстановить памятники и развить внутренний туризм.

Об этом 0629 рассказала заместитель главы Фонда Ольга Демидко.

Мариупольская активистка поделилась, что проблема сохранения культурного наследия города стоит очень остро. Культуру нужно развивать, поэтому волонтеры, историки, журналисты объединились вместе. Сегодня команда единомышленников насчитывает 21 человек, но постоянно растет. ⚓ „Мы занимались этим всегда, но однажды поняли, что нужно распределить обязанности и создать организацию, чтобы принимать участие в проектах и грантах", - рассказала Ольга Демидко. ⚓ Реставрация и восстановление памятников на кладбищах города - первое направление деятельности Фонда. Также они планируют своими силами восстановить архитектурные и культурные памятники. ⚓ В Мариуполе организация зарегистрировала себя как общественную организацию. Но за рубежом записана как благотворительный фонд, что позволит ей получать гранты. Американцы уже откликнулись на предложение мариупольцев и предоставили первую материальную помощь. В дальнейшем команда надеется получать средства не только от иностранных инвесторов, но и от местной власти. ⚓ „Мы надеемся

на поддержку горсовета, пока что мы не получили от них никакой помощи", – рассказала Ольга Демидко. ⚓ Активисты уже несколько лет самостоятельно ведут работу, направленную на сохранение мариупольской культуры. У них уже есть множество проектов для реализации. На пример, совсем скоро мариупольцы смогут смотреть виртуальные экскурсии через мобильное приложение. Первым представят проспект Мира, который имеет богатую историю. Это станет возможно благодаря всеукраинскому проекту, в котором Мариуполь стал участником. ⚓ Для тех, кто хочет ближе познакомиться с культурой города, организаторы проводят экскурсии „Археологическое сафари" по историческим улицам и местным кладбищам. Можно принять участие в исторических квестах или постановочных фотосъемках возведении муралов. Записаться могут все желающие через страницу Фонда в социальной сети Facebook. Ольга Демидко также упомянула, что летом город ждет необычный фестиваль, однако подробности расскажет позже.

Andrey Shevchenko 11.10.2018 mturfest

Добрый день, дорогие друзья, увы но все хорошее когда нибудь подходит к завершению!

С 3 по 7 октября 2018 в Мариуполе состоялось знаковое туристическое событие для нашего города – прошел с большим успехом Открытый городской молодежный фестиваль экскурсоводов „Влюбленные в Мариуполь" в рамках открытого городского фестиваля „МАРИУПОЛЬ ТУРФЕСТ", приуроченного к 240-летию города Мариуполя и Международному Дню Туризма. ⚓ Как говорится самая длинная дорога начинается с первого шага. И сегодня он был сделан. Очень тяжелый, волнительный, для кого то не совсем понятный, но был преодолен этот решающий первый шаг. Шаг к туристическому будущему города Мариуполя. ⚓ Главный замысел Фестиваля „Влюбленные в Мариуполь" - познакомить жителей и гостей нашего города, районы, улицы и даже дома с теми экскурсионными объектами, памятниками, зданиями, парками, рядом с которыми они живут, видят их и ходят мимо них каждый день, но многого о них не знают.

Главная „изюминка" нашего фестиваля – зажечь новых и талантливых людей, которые покажут город с туристической стороны и в дальнейшем смогут стать новыми „креативными идалми". Новыми своего рода „Бедияковыми", но не какого-то другого города или страны, а нашего родного Мариуполя. Учредители фестиваля были Туристическая компания „Центр путешествий „Шик-Тур"" и Мариупольский колледж ГВУЗ „ПГТУ".

Партнерами фестиваля стали:

1. Генеральный партнер фестиваля замечательный человек Ігор Ошкадеров – руководитель партии „Основа" в г. Мариуполь, общественный активист, меценат.

2. Отдел развития туризма и промоции Мариупольского городского совета.

3. Департамент культурно-общественного развития Мариупольского городского совета

4. Сайт 0629.com.ua

5. Аляска центр

6. ООО "ТВП Формат"

7. Туристическая компания „Центр путешествий ШИК-ТУР"

Основными инициаторами и организаторами фестиваля, на которых легла основная нагрузка были Андрей Шевченко - Шик Тур и Наталья Лебедь.

Сегодня мы можем подвести ИТОГИ ФЕСТИВАЛЯ ЭКСКУРСОВОДОВ „ВЛЮБЛЕННЫЕ В МАРИУПОЛЬ". ⚓ Фестиваль проводился в виде конкурса по трем этапам:

- Прием и рассмотрение заявок конкурсной комиссией
- Очное мультимедийное представление работ участников членам Конкурсной комиссии экскурсионного проекта.
- Проведение авторских бесплатных экскурсий финалистов конкурса для жителей и гостей города Мариуполя. ⚓

28 конкурсантов достойно представляли и защищали перед экспертной комиссией свои авторские экскурсии, продемонстрировав при этом владение методикой показа и рассказа, интерактивными формами подачи материала. ⚓ Конкурсанты показали себя только с лучшей стороны. Возможно не у

всех получалось представить достойную работу, возможно кто-то некорректно подавал материал, возможно кто-то чего-то не понимал. Все кто подал свою работу, уже сделали определенный шаг в развитие туристического Мариуполя. В состав экспертной комиссии вошли профессиональные деятели культуры и туризма Украины, краеведы, историки, профессиональные гиды-мэтры данного жанра, представители и научные сотрудники вузов: Любчук Ольга Константиновна, Чернов Александр Михайлович, Шакула Ольга Александровна, Шевченко Андрей Анатольевич, Демидко Ольга Александровна. За что их очень сильно благодарим! Но этот замечательный праздник не смог бы состояться без помощи нашего самого дорогого партнера Игор Ошкадеров, руководителя партии „Основа", человека, который поверил в данное мероприятие и поддержал этот фестиваль.

Абсолютно все участники и непременно победители фестиваля получили призы от наших замечательных партнеров.

Перед тем как назвать лучших

участников и победителей, хотелось бы назвать те учебные заведения которые представляли наши участники, а это:

Общеобразовательные школы и лицеи №5, 14, 18, 28, 40, 51, 63, Мариупольский городской лицей, Мариупольский технологический лицей, ДЮК „Современник", Мариупольский колледж „ПГТУ", Приазовский государственный университет, Мариупольский гуманитарный университет, Институт бизнеса и гостеприимства ДонНУЕТ им. М. Туган-Барановского, Кальмиусский дом детского творчества.

Представляем прошедших конкурсную программу участников фестиваля, которые награждены дипломами участников фестиваля:

1. Петкевич Сергей, Бондарева София, Руководитель Иорданова Оксана
2. Едленко Анастасия, Руководитель Смирнова Лариса

3. Дмитриева Любовь, Руководитель Лебедь Наталья

4. Штамбур Марк

5. Свечкарёва Алёна, Пахмутова Анастасия, Руководитель Сагирова Алина

6. Хатунцев Илья, Руководитель Хаврова Екатерина

7. Красовский Максим, Нуцубидзе Анна, Руководитель Сагирова Алина

8. Горобец Юлия, Ольга Мельникова, Руководитель Иорданова Оксана

9. Гит Валерия, Иванова Алиса, Руководитель Сагирова Алина

10. Анна Андрусенко, Руководитель Бышок Александра

11. Гаргаев Богдан, Мистюков Константин, Руководитель Добровольская Светлана

12. Безчасная Мария, Руководитель Тимченко Елена

(13.) Головченко Дмитрий, Вовк Екатерина, Егорова Людмила, Руководитель Сагирова Алина

(14.) Возненко Ольга, Морозова Светлана, Санова Владислава, Жараман Виктория, Руководитель Выборнова Елена

(15.) Перминова Яна, Васильева Анастасия, Высоукий Роман, Руководитель Любчук Ольга

(16.) Ольгедаевская София, Руководитель Тимченко Елена

(17.) Дудин Даниил

Лучшие и отмеченные конкурсной комиссией фестиваля являются работы не просто участников, а можно сказать победителей...

(1.) Кладитин Максим, помощники: Балабон Владислав, Перехрест Евгений, Руководитель Пункина Светлана, Помшчук Ольга – лучшая видео экскурсия

(2.) Франчук Катерина, Дачи Зинаида,
Руководитель Добровольская Светлана -
лучшая презентация целого тура по
Приазовью

(3.) Иорданова Валерия, Костенко Анастасия,
Руководитель Иорданова Оксана - лучшая
творческая книга - экскурсия

Ну и наконец, наши победители
фестиваля, "наши звезды":

1. Кравченко Александра, Сенаева Александра,
Любимцева Элина, Руководитель
Михайлева Светлана

2. Бардаш Екатерина, Руководитель
Смирнова Лариса

3. Долгих Алиса, Руководитель
Смирнова Лариса

4. Егоренко Данил, Руководитель
Осипенко Кристина

5. Пархоменко Дмитрий, Руководитель
Гусев Роман

6. Пигарева Яна, руководитель Салькова Надежда

7. Бретуара Александра, руководитель Козануева Зоя

А главный приз фестиваля, ГРАН-ПРИ Открытого городского молодежного фестиваля экскурсоводов „ВЛЮБЛЕННЫЕ В МАРИУПОЛЬ" получил Итулин Николай, руководитель Сагирова Алина.

Итулин Николай получил главный приз фестиваля от Ігор Онкадеров, современный и очень необходимый для студента - планшет.

В рамках фестиваля прошел Мастер-класс для участников фестиваля „Методика организации и проведение экскурсий по городу", а также встречи с краеведами города, авторами лучших экскурсионных материалов, презентации и обсуждение их работ. Все это прошло в удивительном месте „Vezha Creative Space", где также прошла презентация этого проекта для участников фестиваля.

⚓ Самый яркий и долгожданный подарок жителям и гостям города от организаторов фестиваля был день с бесплатными „Экскурсиями от мэтров". В ходе данного мероприятия можно было познакомиться с лучшими экскурсионными маршрутами квалифицированных гидов-историков и археологов города Мариуполя:

- Любовь Мищуина „Мариупольский Монмартр - улица Георгиевская - улица Музейная"
- Ольга Демидко „Тайны старого Мариупольского кладбища", а так же „По обновленным центральным и Историческим Улицам"
- Николай Шевченко „Археологическое мариупольское сафари"

В ходе двух дней бесплатных экскурсий от финалистов и мэтров экскурсионного жанра, на экскурсиях побывало более 800 жителей Мариуполя. Что привело в огромный восторг, кто побывал на

экскурсиях, и поступило огромное количество предложений продолжать и дальше данные циклы экскурсий.

⚓ В данный момент организаторы думают над данным предложением, и надеются на поддержку и других.

⚓ К удивлению и восторгом для всех экскурсантов стал специальный приз в размере 1000 грн „Археологического мариупольского сафари" который учредил для участников экскурсии городской сайт 0629.com.ua. За что мы также выносим благодарность 0629.com.ua, нашему информационному партнеру. ⚓ Финальной точкой для всех стала „Минута славы участников и победителей фестиваля" на церемонии награждения 07 октября 2018 г. На Главной сцене Дрим-Парка у Драматического театра, наградили лучших участников и победителей фестиваля „Влюбленные в Мариуполь".
Но так же еще один замечательный подарок ждет победителей и их руководителей

от Туристической компании „Центр путешествий „Шик-Тур", будет организована поощрительная бесплатная экскурсионная поездка в город-спутник Азовского моря – Бердянск, с проведением обучающего Мастер-класса (обзорной экскурсии по городу) мэтрами экскурсионного жанра. Мы думаем, что это будет полезно и запоминающее.

Мы благодарим всех, кто был на протяжении недели вместе с нами на этом фестивале, благодарим участников, партнеров, членов конкурсной комиссии, мэтров и вас, дорогие жители и гости города! Отдельную благодарность выносим нашему генеральному партнеру Игор Ошкадеров, от всех участников, от победителей, от оргкомитета и от всех неравнодушных к истории и туристической жизни жителей за поддержку, понимание и предоставленные ценные подарки.

Так же благодарим всех партнеров:

Отдел развития туризма и промоции Мариупольского городского совета,

Департамент культурно-общественного развития Мариупольского городского совета, Сайт 0629. com. ua, Комплекс „Аляска-центр", мариупольского интернет провайдера „Формат", туристическую компанию „Центр путешествий ШИК-ТУР". ⚓ И очень хочется сказать до скорых встреч.

Andrey Shevchenko mturfest fb group
03.10.2018 ⚓ Добрый день, дорогие участники, и все те кому интересна экскурсионная работа нашего родного города Мариуполя. Сегодня в 10.00 стартует наш долгожданный фестиваль экскурсоводов „Влюбленные в Мариуполь". Волнуются участники, волнуется оргкомитет. Надеемся, что уже сегодня зажгутся новые звездочки "креативных гидов". Всем участникам больших успехов в защите своих лучших экскурсионных проектов! А всех желающих приглашаем посмотреть это, ул. Георгиевская 69, здание колледжа ПГТУ)))

Andrey Shevchenko 03.10.2018

Дорогие участники фестиваля, сегодня состоялся 2 ОЧНЫЙ ЭТАП ФЕСТИВАЛЯ ЭКСКУРСОВОДОВ „ВЛЮБЛЕННЫЕ В МАРИУПОЛЬ" — мультимедийное представление на Конкурсную комиссию экскурсионного проекта.

⚓ 28 конкурсантов достойно представляли и защищали перед экспертной комиссией свои авторские экскурсии, продемонстрировав при этом владение методикой показа и рассказа, интерактивными формами подачи материала.

⚓ Конкурсанты показали себя умничками и талантливой молодежью. Возможно не у всех получалось, представить достойную работу, возможно кто-то некорректно подавал материал, возможно кто-то чего-то не понимал. Все кто подал свою работу, уже сделали определенный шаг в развитие туристического Мариуполя. Всем огромное преогромное спасибо, вы лучшие, мы в вас верим, это только первый фестиваль, и не вздумайте разочаровываться.

⚓ Поздравляем Вас с участием в конкурсе, желаем не останавливаться на достигнутом,

всегда двигаться вперёд, покорять любые вершины. Пусть на пути к успеху Вам всегда светит счастливая звезда!

Всех участников ждет торжественное награждение, ваша минута славы, 07 октября 2018 г. Сцена центрального городского парка у Драматического театра, начало в 15.00. Ну, а кто показал себя лучшими ждет 3 ФИНАЛЬНЫЙ ЭТАП – 06 октября 2018 г. начало в 12.00 / 14.00.

Наши финалисты представляют свою авторскую экскурсию в виде пешеходной или автобусной экскурсии по городу Мариуполю для жителей и гостей города.

ВНИМАНИЕ! ПРЕДСТАВЛЯЕМ ЛУЧШИХ!

1. Кравченко Александра, Сенаева Александра, Любимцева Элина
2. Бардаш Екатерина Михайловна
3. Долгих Алиса Максимовна
4. Егоренко Данил Евгеньевич
5. Пархоменко Дмитро В'ячеславович

6. Пигарева Яна
7. Итулин Николай Юрьевич
8. Бретуара Александра

Отмеченные в проделанной работе

1. Кладітін Максим, помічники: Балабон Владислав, Перехрест Євген
2. Франчук Катерина Дмитріївна, Дагмі Зінаїда Юріївна
3. Иорданова Валерия, Костенко Анастасия

26.11.2016 i24.com.ua Счастливые люди Мариуполя нашли занятия по душе

Сегодня состоялась презентация проекта „Теплые истории счастливого города". Мероприятие проводилось при поддержке инициативной группы „Разом", рекламной группы „Крабофф", и свободного пространства „Halabuda".

Цель этого масштабного культурно-социально-развлекательного проекта для всей семьи – обеспечить мариупольцам и гостям города интересный досуг, популяризировать культуру

и искусство. ⚓ Проект „Город счастливых людей" нацелен создать такое пространство, в котором комфортно учиться и отдыхать одновременно, где каждый, независимо от возраста, найдет себе занятие по душе.

⚓ На мероприятие были приглашены известные мариупольские активисты и волонтеры. Кроме того, любой житель или гость города мог присоединиться к интересному времяпровождению. Каждому находилось занятие по душе: можно было поиграть в уникальную новогоднюю „бродилку", нарисовать картинку и обменять ее в арт-сушке, расписать для себя эко-сумку. На мероприятии продавались авторские изделия художницы, активиста и волонтера социально-культурных проектов Анастасии Пономаревой. Для детей также были интересные локации: маленькие мариупольцы с удовольствием разрисовывали большой картонный домик, на английском языке изучали историю Дня благодарения, танцевали и играли в "съедобное-несъедобное". ⚓ В рамках проекта был организован благотворительный сбор вещей и подарков для детей.

Всех присутствующих угощали пирогами, сладостями и фруктами. Для более тепло го общения предлагали глинтвейн.

Humans of Mariupol 08.02.2017

Ольга, магістр історії, аспірантка, екскурсовод, громадський діяч, керівник арт-центру „Театр всередині тебе".

„Я не відразу полюбила місто, в якому виросла. Мені потрібен був час, щоб зрозуміти, що немає двох схожих міст, як і схожих людей. Мій Маріуполь - унікальний, самобутній, має свою історію і готовий дивувати. У нього є свої переваги, як і недоліки. Але, якщо по-справжньому всім серцем починаєш любити, розумієш, що любиш не за щось, а просто, тому що любиш, тому що так серцю завгодно.

Неосяжність Азовського моря, тиша і гармонія старих вулиць Маріуполя, його будинки, які мають власну історію, непроста доля мого міста - часто служили натхненням і допомагали долати життєві виклики.

Сьогодні я з упевненістю можу сказати, те, що відомо кожному і без слів: „розвиток нашого міста залежить тільки від нас самих!“ Мені пощастило бути координатором кількох загальноміських проектів: „Маріуполь – це Україна“, „Малюємо заради миру“, „Театр всередині тебе“, які допомогли мені познайомитися з талановитими, яскравими, небайдужими, ініціативними маріупольцями. Вони – частина мого Маріуполя, який я люблю і яким я пишаюся. Коли до рідного міста приїжджають туристи і мене просять провести екскурсію, я завжди з радістю погоджуюся. Тому що хочу, щоб Маріуполь запам'ятався ні як промислове місто, або форпост України, що також, безумовно, важливо... Але я хочу, щоб жителі інших міст, або країн побачили унікальність Маріуполя в його архітектурі, де можна зустріти монументальний класицизм, дивовижні маскарони і неповторні кахлі; щоб познайомилися з самобутністю і унікальністю театральної культури міста, яка займає своє, тільки їй властиве місце в розвитку українського театрального мистецтва; щоб знали,

що історія Маріуполя зберігає в собі свої таємниці і легенди, які можуть зачаровувати і надихати. ⚓

Часом ми забуваємо, що здатні трохи на більше, що багато чого залежить від нас самих – від нашого настрою, нашої віри і навіть наших думок. Все залежить від нас і доля нашого міста тільки в наших руках. Маріуполь готовий змінюватись і бути яскравим, неординарним, дивовижним. Питання в тому, чи готові всі маріупольці підтримати рідне місто і почати вірити у власні сили і потенціал Маріуполя... ⚓

Я бажаю рідному місту процвітання, стабільності, благополуччя і мирного неба над головою. І нехай скоріше настане час, коли маріупольці будуть прагнути жити і працювати не в Києві, Запоріжжі, Харкові, або за кордоном, а в рідному Маріуполі... Бо місце в якому ми живемо – частина нас самих, воно віддзеркалює наші думки, вчинки і саме життя, це наш зовнішній вигляд і наш внутрішній світ. Це ми самі..."

Humans of Mariupol 30.01.2017

Ольга, магістр історії, аспірантка, екскурсовод, громадський діяч, керівник арт-центру „Театр всередині тебе".

Часть-1. Часом ми забуваємо, що здатні трохи на більше, що можемо виходити за рамки буденності і вносити зміни у власну реальність. ⚓ Так сталося, що ще з дитинства я дуже сильно полюбила українську мову, але для цього не було особливих умов. У школі до її вивчення ставилися несерйозно, українська література була „не модною". Але з дитинства я звикла жити всупереч обставинам, які мене оточували. Мій бунтарський дух часто давав про себе знати. Я не могла зрозуміти, чому мені прищеплюють любов до російських класиків, а українських – проходили скорочено. Живучи в російськомовному місті, я зрозуміла, наскільки близькою є для мене українська мова. Це один з парадоксів мого життя. Несподівано для всіх починаю писати вірші українською, заглиблююсь в історію України і чітко розумію, що майбутнє моєї держави може трохи залежати і від мене.

Пам'ятаю, що мріяла вчитися в столичному вузі і результати зовнішнього тестування могли здійснити мої плани. Але іноді життєві обставини диктують свої правила. Я поступила на історичний факультет Маріупольського державного університету. Ї дуже вдячна своїм викладачам, кафедрі історичних дисциплін, які підтримали і допомогли зрозуміти, що я не помилилася у своєму виборі.

Украинская миротворческая школа „шагает" по Мариуполю

23.12.2015 На историческом факультете Мариупольского государственного университета прошел семинар-тренинг „Гражданское общество и власть: диалог или противостояние?"

Об этом сообщила руководитель проекта Елена Попова.

"Тема, которая обсуждалась на тренинге, неоднозначная и сложная, поэтому неудивительно, что так много

людей пришли. Вместо предполагаемых 20-30 участников на семинаре было более 50 человек" – отметила Попова и добавила: "Очень важно, что пришедшие были разных возрастов от 18 до 70, это предполагалось при организации. По реакции зала было очевидно, что тема вызывала живейший интерес".

Активное участие всех гостей в дискуссии, тренинговых играх, вопросы, возникающие в ходе семинара свидетельствуют об этом. В зале царила непринужденная дружеская атмосфера, предлагалось свободно высказывать свое мнение, спорить, задавать неудобные вопросы, вместе искать ответы.

Каждый из выступающих внес свою лепту в осознание и понимание смысла понятия "Гражданское общество" и его взаимодействия с властью. К примеру, Евгений Черных, кандидат юридических наук, преподаватель МГУ, дал классическое определение этих понятий, тогда как Елена Попова, тоже преподаватель МГУ и член одной из общественных организаций Мариуполя, представила

конкретные данные и факты противостояния и блокирования властью гражданских инициатив. ⚓ Ярослав Ерохин из инициативной группы „Вместе" рассказал о контроле местных органов власти за этот год и трудностях, которые они преодолевали. Это сообщение было особенно важным и вызвало массу вопросов и комментариев, так как напрямую касалась Мариуполя. Ольга Демидко, аспирантка МДУ, просто сразила аудиторию забавными тренинговыми заданиями и внесла дух игры и увлекательности в семинар. ⚓

Кроме того, в общеобразовательной школе „Лингва XXI век" ? декабря произошел семинар-тренинг „Активная гражданская позиция - залог создания демократического государства" для учащихся 9-11 классов. ⚓ С интересом и открытостью ребята прослушали сообщение о формировании гражданского общества в Украине, целях и задачах, возможностях и правах граждан, взаимодействии общества и власти. Занятие, построенное в виде интерактивной-

беседы, практические задания в игровой форме показали, что выбранная тема очень актуальна и востребована молодежью. Встреча прошла в прекрасной непринужденной, творческой атмосфере. ⚓

Завтра, 24 декабря, представителей „Миротворческой школы" ждут в одном из домов для престарелых.

В Мариуполе определили, кто больше всех любит Мариуполь

22.11.2015 0629.com.ua

Подведены итоги общегородского конкурса творческих и исследовательских работ среди студентов и школьников. По этому случаю во дворце Металлургов состоялся настоящий праздник.

Конкурс "Мариуполь - это Украина" проводила инициативная группа „Вместе" в рамках грантового конкурса „Город своими руками", учрежденного компанией Метинвест. ⚓ В малом зале собрались

победители конкурсов, их родители и педагоги. Вместе они узнали, чьи работы признаны лучшими и удостоились наград.

Конкурс проходил в таких номинациях, как портреты известных мариупольских деятелей, рисунки достопримечательностей города, песни, рассказы, посвященные родному краю и Украине, а также творческие эссе и стихотворения. Некоторые участники объединили в своих работах стихи, эссе и рисунки. Оценивало талантливых мариупольцев компетентное жюри, которое на празднике предстало в образе профессора околоземных наук, поэтического эстета, козака и владельцы красок и кисточек. Победители конкурсов были награждены призами. Ранее школьники посетили множество экскурсий, как по улицам старого Мариуполя, так и по ключевым цехам металлургических предприятий города. Сегодня конкурсанты подготовили подарки для зрителей – они пели и танцевали, за что были награждены бурными аплодисментами.

Смелые рыцари и настоящие дуэли: яркая рок-опера открыла театральный фестиваль в Мариуполе

Ганна Остробородько 12.09.2021 mrpl.city

В Мариуполе стартовал фестиваль театрального искусства „Театральная брама", сопровождающийся яркой торжественной церемонией открытия. ⚓ По словам местного краеведа Ивана Станиславского, открытие театрального фестиваля напомнило ему средневековую ярмарку, с музыкой, акробатами, клоунами, рыцарями и дуэлями на мечах. ⚓ Так, вчера, 11 сентября, жители и гости города уже увидели захватывающую рок-оперу „Белая Ворона" от мариупольского театра. В ее основе одноименная драматическая поэма Юрия Рыбчинского в музыкальном сопровождении Геннадия Татарченко. В спектакле рассказали о подвиге Жанны Д'Арк. ⚓

Генеральный директор Донецкого академического областного драматического театра Владимир Кожевников

отметил, что „Белая Ворона" - одна из самых масштабных работ коллектива, но в фестивале участие еще не принимала, поэтому было принято решение, что именно этот спектакль откроет фестиваль.

Сегодня, 12 сентября, на сцену выйдет киевский Театр русской драмы им. Леси Украинки и покажет спектакль „Игры на заднем дворе". Эта история расскажет о подростках, которые делают первые шаги в самостоятельной жизни.

Всего на сценах драматического театра будет сыграно 12 спектаклей различных жанров, в которых принимают участие 10 профессиональных театральных коллективов из разных областей Украины.

Отмечается, что главные цели этого фестиваля - показать зрителю уникальную вселенную с традиционными ценностями и новыми подходами, инновациями, художественным прорывом, а также наладить сотрудничество между театральными коллективами для преодоления стереотипов между регионами.

После каждого спектакля будет проходить обсуждение с режиссерами и актерами театров, представленных на фестивале. По результатам голосования жюри определит победителей в следующих номинациях: „лучший спектакль", „лучшая режиссура", „лучшая женская роль", „лучшая мужская роль", „лучшее музыкальное оформление", „лучшая сценография" и другие.

„Организатором фестиваля является Донецкий академический областной драматический театр. У нас, наконец, появилась возможность принимать именитые театральные коллективы. Это здорово и почетно не только для нашего театра, но и для зрителя – когда бы еще была возможность поклонникам театра из Мариуполя посетить спектакли в Киеве или Одессе!" – отметила ранее в комментарии журналисту MRPL.CITY режиссер-постановщик Донецкого академического областного драматического театра Анжелика Добрунова.

⚓ Более подробно о фестивале читайте в блоге Ольги Демидко.

АКТУАЛЬНАЯ ПРОГРАММА ФЕСТИВАЛЯ:

- 12 сентября киевкий Театр русской драмы им. Леси Украинки покажет „Игры на заднем дворе". Режиссеры Одед Котлер и Дмитрий Морозов. Спектакль поставлен по произведению израильской драматургини Эдны Мази. История о подростках, которые делают первые шаги в самостоятельной жизни.

- 13 сентября на малой сцене львовский академический областной музыкально-драматический театр им. Ю. Дрогобыча покажет моноспектакль „Маргарита и Абульфаз" на тему геноцида армян в Азербайджане. По роману „Время second-hand" Светланы Алексиевич - белорусской лауреатки Нобелевской премии.

⚓ На большой сцене Харьковский театр им. Т. Шевченко представит драму по тексту Сергея Жадана „Хлебное перемирие" на тему военного

конфликта.

– 14 сентября на малой сцене пройдет два спектакля. Днепропетровский молодежный театр подготовил для мариупольцев постановку „Эзоп" с юмором и акробатическими номерами. Она базируется на тексте Г. Фигейредо. Спектакль имеет возрастное ограничение 18+. Николаевский русский академический театр покажет камерный спектакль „Когда возвращается дождь".

– 15 сентября перед зрителями выступят актеры николаевского театра драмы и музыкальной комедии. Они сыграют „Именем" по пьесе франко-бельгийского дуэта Александра Ла Пательера и Матье Делапорт.

– 16 сентября Кировоградский музыкально-драматический театр им. М. Кропивницкого покажет „Вечный закон материнства" по пьесе Владимира Винниченко „Закон".

– 17 сентября Мариупольский театр

покажет комедию „Любовь дона Перлимплина" по Ф. Лорка.

– 18 сентября херсонский театр имени Николая Кулиша займет сразу две сцены. Актеры покажут монодраму „Иуда" по поэме Леси Украинки „На поле крови". Спектакль получил Гран-при фестиваля „Atspindys-2018" и ездил на гастроли в Португалию.

На большой сцене пройдет спектакль „Баба Фрося или в начале и в конце времен" по тексту Павла Арье. Он входит в топ лучших спектаклей театра.

– 19 сентября закроет „Браму" сумской театр им. М. Щепкина с интеллектуальной комедией „АРТ" по пьесе Ясмины Реза в постановке Владислава Писарева.

В Мариуполе накануне мая прошла "Немонстрация" 29.04.2018 0629.com.ua

Сегодня в центре Мариуполя можно было увидеть людей, вооружившихся абсурдными лозунгами: „Большой брат не слит", „In 100 грам", „Что делаю, то хочу", "Оперный теракт" и т.д.

Как оказалось, люди, взявшие с собой плакаты с непонятным большинству смыслом, вышли на акцию „НеМонстрация". Традиционно собравшись возле "Греческой площади, немногочисленная колонна затем по традиции прошагала по центральной части города, дошла до площади, обошла вокруг сквера и остановилась перед театром. ⚓ Провести акцию организаторы - арт-платформа "ТЮ" - решили спонтанно, приурочив ее проведению в Мариуполе фестиваля „Стартап Гогольfest". В прошлые два года эта акция проходила именно в мае (именно в мае во времена СССР и

проходили демонстрации - прим. авт.)

Зато в этом году акция приобрела особый колорит. К ней присоединился художник из Киева, представляющий организацию „Мариуполь. Художественная интеграция. Startup Гоголь Фест", Антон Логов. Обмотав всех участников шествия зеленой лентой, он заявил о проведении перформанса под названием „Єднання".

„Группа художников вышла на перформанс в рамках ГогольFest". Зеленый - это цвет позитива, надежды и объединения. Весенний цвет против политики", - отметил гость Мариуполя.

Фронт-мэном шествия, как и в первый год его проведения, в итоге все же стал мариупольский художник и активист Николай Шевченко. Именно он задавал тон акции и нес абсурдные идеи в массы. Пришел поддержать своего коллегу по творческому цеху и мариупольский активист Сергей Дороговцев. В этом году он стал созерцателем акции.

„Это очередная акция, которая проходит во всем мире, это демонстрация абсурда. В этом году на монстрацию повлиял „Гогольфест". Даже есть такой плакат „Ok. Гоголь"", – отметил активист.

⚓ Завершилась акция позированием перед одним из символов нынешнего фестиваля современного искусства „Троллейбусом-фотоаппаратом". Стоять пришлось пол часа, пока производился огромный снимок. Готов он будет, как выяснилось, не сразу. Для его обработки должно пройти несколько дней.

Фестиваль StartUp Гогольфест втретє відкрився у Маріуполі. Глядачам показали спеціальну подію „ДОРОГА ДОДОМУ"
Євген Сосновський 30.05.2021

Команда ГОГОЛЬFEST долучилася до реалізації site-specific проекту „Дорога додому" в рамках культурно-мистецьких ініціатив „Діалог мовою мистецтва" за підтримки Українського культурного фонду. Місцем проведення музично-театрального перфомансу став старий напівзруйнований міст на трасі

Н20 Маріуполь-Донецьк. та донецький степ. Режисер унікальної гранд-події - Владислав Троїцький. Її подивились близько 1000 людей, дотримуючись соціальної дистанції. І це не тільки маріупольці, але й жителі Волновахи, Вінниці, Дніпра, Херсона та інших міст України. Загальна кількість переглядів з урахуванням прямої трансляції сягає 5000 переглядів. ⚓ „Дорогу додому" створили спеціально для Маріуполя, й повторюватись вона більше не буде. Це рефлексія на тему війни та миру, актуальну сьогодні для України. Проте акцентом є не біль та війна, а мир та те, що нас всіх об'єднує, що дає надію на початок творення сучасної, нової історії й міфології. Як символ цього звели кінетичну інсталяцію „Древо життя" авторства художників Дмитра Костюминського та Олексія Нужного, координатором проекту виступив Максим Демський, директор ГОГОЛЬFEST. На очах у глядачів Древо "проросло" крізь міст і залишиться там й після перформансу. Його крона тягнеться до неба, а коріння йде в землю.

Загальні розміри металевої конструкції: висота – 8 метрів верхньої частини та 6 метрів нижньої частини, ширина – 4-6 метрів. ⚓ За словами Максима Демського, „Дорога додому" – "це зустріч світів, це проект, який наближає нас до діалогу – і з тими, хто перебуває там, на окупованих територіях, і діалогу з самим собою. Я був здивований тим, що, реально, бачив сльози глядачів. По суті – ми відкрили нове місце, потенціал, нові сенси. Найголовніше, що люди, які причетні до події – це люди, котрі усвідомлюють себе: в цьому світі, в Україні, і я вірю в те, що й Україна усвідомлює, що це за люди!" ⚓

„Дорога додому" поєднала різні мистецькі елементи: виступ етно-хаос гурту DakhaBrakha, відеоарт, димові просторові візуальні ефекти, театрально-перформативний супровід. За задумом режисера Владислава Троїцького, „все це створило єдиний унікальний

мультидисциплінарний проект, що відбувся на одній дорозі - перспективі у майбутнє. Це гімн життю. Якщо весь час скаржитися, то так і залишишся ні з чим. Ми повинні жити тут і зараз, там, де ми знаходимося, адже тут наш дім". ⚓ В свою чергу, міський голова Маріуполя Вадим Бойченко висловив переконання, що „подібні мистецькі проекти сприяють розвитку культурно-мистецького середовища в місті. А також демонструють людям із тимчасово окупованих територій, яким є життя зовсім поряд з ними і можуть допомогти змінити свідомість та „повернутися додому".

Dmytro Chychera is with Олександр Костюченко and 7 others 17.05.2018
Мариуполь прошел парадом в День Вышиванки. ⚓ После рабочего дня активисты организовали ходу, на которую пришли сотни Мариупольцев. Волонтеры, предприниматели, патриотические организации, военные, медики, учителя,

фотографы, депутаты, работники пред приятий. ⚓ Никакой показухи. Все от души и по настоящему. С песнями и кричалками. Юмором и веселым настроением. ⚓ Спасибо Патрульной Поліції Донецької області за координацию и сопровождение. ⚓ И да, в Мариуполе было 2 парада. Можно в следующем году пробовать и больше) ⚓ Идем голосовые связки отогревать после кричалок))

Три дня StartUp Гогольfest 2021 в Мариуполе: как это было?

Олександра Невська 31.05.2021 mrpl.city

Более 70 музыкальных, образовательных, театральных, визуальных событий и около 5 тысяч гостей – в Мариуполе с 28 по 30 мая прошел StartUp Гогольfest 2021. Организаторы нашли новые форматы, чтобы как можно больше зрителей могли увидеть и приобщиться к современному искусству. В онлайн формате фестиваль охватил почти 50 тысяч человек. ⚓ Директор StartUp Гогольfest Максим Демский выделил несколько уникальных

вещей, которые пришлось воплотить впервые. ⚓ „За два прошедших года вообще нельзя создать чего-то неуникального. Ведь мы находимся в условиях, которые нам диктует настоящее. И сделать классический проект таким, каким он был раньше, уже невозможно. На это, в частности, влияли карантинные требования и ограниченное финансирование," - поясняет Максим Демский. ⚓ Так, ключевым и уникальным событием фестиваля стал site-specific проект „Дорога домой" режиссера Владислава Троицкого. Это гранд-событие требовало много усилий и от организаторов, и от Мариуполя.

⚓ В частности, местный провайдер проложил интернет в степь, на место проведения мероприятия. Без этого невозможно было бы обеспечить трансляцию перфоманса, чтобы люди вживую наблюдали за всем происходящим. ⚓ На событие специальными автобусами привезли около 500 зрителей. При этом, многие добирались к месту собственным

транспортом. В целом, почти тысяча человек одновременно посмотрели спектакль, учитывая тех, кто был на месте его проведения и наблюдал онлайн. По состоянию на 31 мая, „Дорога домой" имеет уже около трех тысяч просмотров. Во время перформанса художники Дмитрий Костюминский и Алексей Южный создали на мосту 14-метровую металлическую инсталяции „Древо Жизни". По словам Максима Демского, она расширяет культурные границы Мариуполя и становится новой стелой на грани въезда в город. Мэр Мариуполя Вадим Бойченко инициирует благоустройство территории вокруг моста и инсталляции - она может стать не просто ключевой культурной фигурой, но и туристической точкой на карте Донецкой области и всей Украины в целом.

Еще одним особым моментом фестиваля стала визуальная программа ART-WAGON. На железнодорожном пути вдоль моря уже много лет стоят старые списанные пассажирские вагоны. „Укрзализныця"

дала временное разрешение на то, чтобы превратить их в территорию искусства. ⚓ Художники из разных городов Украины создали в них арт-сквот с различными экспозициями и инсталляциями. И те наработки, которые были созданы здесь, могут в дальнейшем использоваться как идеи в специальном арт-поезде „GogolTrain".

⚓ Еще один из элементов, которым отличался нынешний фестиваль - создание музыкально-театральных проектов. В этом году пришлось отменить большую сцену в Городском саду и интегрировать музыкальную программу в другие. ⚓ К таким проектам относятся спектакль „MakeUp" от кабаре Dakh Daughters, „Re-post опера LE" от формации Nova Opera, спектакля „Стус. Перехожий" и „Alone" в исполнении актеров ЦСМ „Дах".

⚓ Кроме того, на фестивале показали вживую „Мариупольскую рапсодию", которую в течение года совместно в онлайн режиме готовили актеры из мариупольской

„Театромании" совместно с немецкой ogalala kreuzberg режиссера Christine Dissmann. ⚓ Среди международных коллабораций отметился проект от швейцарской актрисы Elsa Couvreur. Благодаря такому сотрудничеству и синергии жанров удалось сохранить все направления программы. Организаторы, при этом, хотели показать гораздо больше.

„Мы понимаем, куда двигаться, какие сделать уникальные события, которые еще больше откроют город для людей. Сейчас есть минимум две-три такие идеи. Они позволят увеличить, в том числе, и поток событийного туризма, когда люди специально приезжают в то или иное место ради определенного мероприятия. Таким образом, открывают город для себя, его возможности и культурное наследие," – отмечает Максим Демский. ⚓ Городские власти Мариуполя заверяют, что в следующем году фестиваль проведут в

полном объеме. ⚓ Фестивальное культурное пространство, которое вынуждено стояло на паузе из-за коронавирусной пандемии ожило, в том числе, при поддержке Группы Метинвест. За три года компания направила в проект 2.6 миллионов гривен, инвестиции 2021 года составим 500 тысяч гривен. ⚓ „Группа Метинвест уже не первый год инвестирует в организацию и развитие культурного досуга горожан, поддерживая проведение в Мариуполе масштабных фестивалей „Гоголь.Fest" и „MRPL.Fest", а также Дней Франции и Европы. Вместе с муниципалитетом и горожанами компания создает новый Мариуполь", - отмечает директор департамента по региональному развитию Группы Метинвест Александр Вишняков.

⚓ Напомним, по мнению Владислава Троицкого, в настоящее время Мариуполь является одним из тех городов Украины, который формирует культуру страны. Такого результата удалось добиться

благодаря поддержке городской власти и доноров, которые помогают в организации ГогольFest. При этом, основатель фестиваля отметил, что многие киевляне и жители Ивано-Франковска также хотят провести подобные мероприятия в своих городах, однако там муниципалитет не идет организаторам навстречу.

„Нас зовут в разные города, но кроме приглашения нужна еще и помощь. А Мариуполь и различные фонды нашли ресурсы для проведения ГогольFest," - подчеркнул он.

0629.com.ua 13.03.2017 В Мариуполе запустили первый в стране „МузейBus"

Сегодня на театральной площади Мариуполя в рамках фестиваля „Обличчя міст" активисты представили первый в Украине музей на колесах. „МузейBus" - это проект, реализованный активной молодежью города для привлечения туристов.

По словам куратора „Музейбуса"

Никиты Сидоренко, они долго искали,
как представить Мариуполь в фестивале
„Обличчя міст". Такой изюминкой стал
„музей на колесах", поскольку организаторы
решили сделать акцент на туризм и хотели
показать историю города. ⚓ В автобусе
представлены фотографии из серии
„Вчера. Сегодня". На них отображены
уголки всего города в прошлом и сегодня.
Правда, фото размещены в хаотичном
порядке, и чтобы найти знакомые места
(по словам Никиты, некоторые находят
даже свои дома – ред.), необходимо пере
смотреть весь автобус фотографий. ⚓
Коллекцию старых фото взяли из крае
ведческого музея, а некоторые предостави
ла организатор фестиваля в Мариуполе,
преподаватель истории МГУ Ольга Демидко.
Много фотографий, которые были небольшого
формата, увеличили в размере, из-за чего
те потеряли в качестве. ⚓ Музей
стоит прямо перед входом у Драматичес
кого театра. Сегодня возле него находи
лись несколько десятков человек, но
люди постоянно меняются. Некоторые

приходят специально посмотреть на музей,
а некоторые заглядывают, проходя мимо.
В основном музеем на колесах интересуются
люди старшего возраста. На этом месте
автобус простоит до субботы, 18 марта.
С понедельника по пятницу с 12:30
до 16:00, а в субботу с 10:00 до 16:00.
Ранее организаторы заявили, что
„Музейбус" на протяжении недели
посетит пять городских школ. В них
проведут интерактивный урок на тему:
„История родного края".

Каждый день на Театральной площади
будет программа и для посетителей.
Сегодня парикмахеры одного из салонов
должны были продемонстрировать прически,
которые носили мариупольчанки в 1920-е
годы. Но сегодня была только одна
девушка с пышной прической. Если посмот
реть на моду тех времен, видно, что
прически сильно отличаются от той,
которую сегодня показали. Парикмахеры
также предлагают бесплатно подстричь
или сделать прическу любому желающему
прямо возле „МузейBus". Хотя

журналисту не удалось увидеть ни одного „клиента" - по словам организаторов, люди просто стесняются.

Завтра на этом же месте программу „Маріуполь - Новітня історія" представит УК „Азов". В среду проведут день литературы с библиотекой им. Короленко, в четверг состоится панельная дискуссия „Мариуполь исторический", а в пятницу расскажут историю спорта в Мариуполе. В заключительный день состоится шоу-программа от новой полиции " Policebus".

"Мы расскажем историю светофоров, покажем полицейские машины. Данное событие ориентировано на детей и подростков, но принять участие может каждый желающий. Выезд по всем локациям бесплатный," - рассказал Никита Сидоренко.

Сегодня на месте Ольга Демидко провела небольшую экскурсию об истории города. Правда, не всем присутствующим удалось услышать ее, ведь среди

посетителей было много пенсионеров.
Ольга старалась донести свой рассказ всем, она буквально кричала, но на улице ее голос рассеивался. ⚓
„А нельзя дать девушке микрофон?" – возмутилась из толпы пенсионерка. ⚓
Вопрос оказался риторическим.
Ведь проект „МузейBus" – это полностью социальный проект инициативной группы мариупольских активистов. Городская власть предоставила для проекта только автобус. Интересно и звучание самого названия – „Музейбус" вопреки правильному произношению английского слова bus [бас]. ⚓ „У нас люди привыкли читать английские слова как они пишутся. Поэтому мы решили назвать проект именно так", – прокомментировал Никита Сидоренко. ⚓ Парень добавил, что они намерены сотрудничать с обычными музеями города и хотят сохранить „МузейBus" на постоянной основе. Создание такого музея точно порадует горожан средних лет – для них это возможность вспомнить

свою молодость и окунуться в воспоминания. Но станет ли это место популярным среди иногородних туристов - большой вопрос, ответить на который поможет время. Напомним, в фестивале „Обличчя міст" принимают участие Мариуполь, Северодонецк и Покровск.

0629.com.ua 07.03.2017 Мариуполь на неделю станет центром туризма

В рамках регионального проекта „Обличчя міст" в Мариуполе с 13 по 19 марта пройдет неделя туризма.

Инициативной группой, которая готовит фестиваль, уже разработана программа мероприятий. Экскурсии старыми улицами, археологическое сафари, тайны кладбища, ночь в музее, промышленный туризм; квесты - фотоквест, исторический квест, автоквест; фотовыставка; презентации свободных пространств. Это и многое другое можно будет посетить в рамках фестиваля. Также запланировано проведение круглого стола, на котором

обсудят возможные методы привлечения инвестиций в Мариуполь и развитие туризма. Откроет неделю туризма в понедельник, 13 марта, флэш-моб для горожан и гостей города на вокзале в 12:00 и музейбус в 12:30 на театральной площади. ⚓ Как планируют организаторы, музейBus станет изюминкой проекта - автобус рассказывающий историю Мариуполя и наполненный различными активностями, он будет находиться со стороны центрального входа в Драмтеатр с 12:30 до 16:00 каждый день. Участие во всех мероприятиях бесплатное. ⚓ Проект „Обличчя міст" также пройдет в городах: Покровск и Северодонецк.

Люди Маріуполя - Ольга Демідко
Порт культур 20.08.2021

На сьогодні, в Маріуполі проживає близько півмільйона людей. Вони стоять за найбільшими промисловими підприємствами

за масштабними культурними подіями, за глобальними регіональними змінами.

Сьогодні, в рамках рубрики Люди Маріуполя, ми продовжуємо розповідати про жителів нашого міста. Ольга Демідко - історик, екскурсовод, викладач Маріупольського державного університету, журналістка, автор програм „360 градусів" і „Маріуполь театральний".

„Для мене Маріуполь - це місто великих можливостей", - каже Ольга. Це дійсно так. Крім своєї журналістської та викладацької діяльності, в сферу її діяльності входять громадські та культурні проекти. Так, в минулому році, за її ініціативи, на базі МДУ була відкрита Студія культуротворчого перфомансу (М-студія), а роками раніше, також на базі МДУ - арт-простір „Театр всередині тебе".

Крім цього, Ольга знайомить маріупольців з історією рідного міста на авторських піших екскурсіях.

„Я вважаю, що локальну історію і культуру варто популяризувати за

допомогою яскравих заходів (екскурсій, квестів, міських фестивалів), за допомогою ЗМІ та соціальних мереж",
– ділиться вона.
„Потрібно більше розповідати про найважливіші та найунікальніші туристичні магніти міста: будинок Гампера, купця Регіра, будівля Центру сучасного мистецтва „Готель Континенталь", дома Нільсена і інші будівлі на найстаріших вулицях міста", – каже Ольга. Вона вважає, що за допомогою унікальних екскурсій можна розвинути більший інтерес у жителів міста до історії міста і сприяти збільшенню попиту до внутрішнього туризму в Приазов'ї. У Ольги є вже ряд розроблених екскурсій, серед них:
- „Таємниці маріупольського цвинтаря"
- „Екскурсія старими вулицями міста"
- „Скарби Нестора Махна (екскурсія з елементами квесту)"
- „Урбаністика старого Маріуполя (кінець XIX - поч. XX)"

- „Стежинами Міського саду"
- „Історія одного дня (екскурсія з елементами перфомансу"
- „Перлини Приазов'я",
- „Маріупольські катакомби"
- „Маріуполь театральний"
- „Маріуполь промисловий"
- „Екскурсія маріупольськими дахами"
- „На самому березі моря (Білосарайська коса)"
- „Місцями бойової слави"
- „Сартана - Поселення біля Руїн Довгих стін"
- „Археологічне сафарі", „Мелекіно - куточок біля моря" та інші.

На її думку, головним бар'єром у роз витку міста є неготовність громади і влади об'єднуватися:

„Маріупольці ще не зовсім готові до дій спільно. Нам необхідно навчитися об'єднуватися для вирішення важливих міських проблем. Потрібно вчитися чути один одного, тільки тоді і

екологічні, і політичні, і культурні проблеми в місті будуть вирішуватися швидше і ефективніше".

На питання: „Яким ви бачите Маріуполь через десять років?" Ольга відповідає: „Дуже прогресивним, квітучим, туристичним і чистим містом".

Сонце Маріуполя - історик, активістка, блогер Ольга Демідко

Анна Жижникова mrpl.city 25.10.2019

Якщо Ви захочете дізнатися про історію Маріуполя, легенди Азовського моря, або біографії видатних містян - я знаю людину, яка зможе пролити світло на ці факти. Якщо Ви захочете поспілкуватися зі світлою, усміхненою та активною дівчиною - я знаю таку. Давайте знайомитись з нею. Героїня нашого блогу - сонячна Ольга Демідко, історик, викладач, екскурсовод, громадська діячка, блогер, молода мама і просто приємна людина.

Ольга - корінна маріупольчанка, народилася в нашому місті в 1991 році. Вже в дитинстві була активною дівчинкою. Вона зі старшим

на 3 роки братом росла в приватному будинку. На їхній вулиці було багато дітвори, тому пустощі були завжди. Одного разу, щоб заробити грошей на цукерки, за ініціативою брата діти винесли з дому одяг мами і тата, посуд і книги та влаштували розпродаж, горлаючи на всю вулицю: „Продається!" А ще Ольга згадує: „Вдома завжди було багато тварин. Я шалено любила і люблю собак і котиків. Якщо когось бачила на вулиці, маленького і безпритульного, одразу несла додому. Мама спочатку лаяла, але потім залишала тварину. Вона у мене завжди була дуже доброю".
А ще мама Олі Ірина Борисівна — неймовірно чуйна та щедра людина. На всі Дні народження сина та доньки вона влаштовувала величезні свята. Приходило багато друзів, ласували солодощами. А мама влаштовувала різні конкурси, і гості йшли додому теж з подарунками.
Варто зазначити, що мама для нашої героїні — приклад життєвої незламності. „Мене надихає моя мама, яка

неймовірно сильна. Я це і раніше знала, але останнім часом черпаю натхнення завдяки її силі. Мама не ходить з 2008 року. Але її бажання боротися і жити не можуть не захоплювати," – ділиться Ольга.

Після закінчення школи наша героїня зрозуміла, що хоче працювати вчителем. „Я у свої 17 років усвідомлювала, що завдяки своїй вчительці історії я вирішила щось змінювати навколо себе. Тому відразу вирішила, що хочу теж викладати історію. Але, навчаючись в університеті, я дуже захопилася науковою діяльністю, зрозуміла, що це дійсно моє і почала брати участь у різноманітних конференціях, семінарах. Потім – аспірантура," – так коротко Ольга розповідає про своє навчання, додаючи, що ще встигла й один рік попрацювати в школі.

Зараз молода дівчина працює не тільки викладачем МДУ, а й телеведучою і літературним коректором на МТБ, блогером, екскурсоводом.

„Загалом я помітила, що мало втомлююся і після роботи готова займатися господарською роботою, енергії дуже багато.

Рідні дивуються і кажуть, що після роботи треба відпочивати, а мені інколи здається, що часто мені вдається відпочити саме на роботі. Спілкування з допитливими і цікавими студентами, зустрічі з талановитими людьми і створення чогось корисного для свого рідного міста не можуть втомлювати", – з сонячною посмішкою додає наша героїня.

Якщо перераховувати всі проекти, в яких брала участь Ольга Демідко, – голова піде обертом. „Проектів багато. Складно виділити один улюблений, всі вони допомогли мені усвідомити важливість роботи з маріупольцями і зрозуміти, що все можливе, просто для неможливого треба більше часу", – каже активістка.

⚓ У травні - червні 2016 року Ольга виступала розробником та координатором ініціативної групи „Разом" проекту „Маріуполь – це Україна!" Його мета – зміна уявлень мешканців та гостей міста про його історію і життя, розкриття нових невідомих широкому загалу фактів, знайомство з його різноманіттям, пробудження у маріупольців інтересу до спадщини міста

і майбутнього його розвитку.

⚓ У березні-листопаді 2016 року під егідою Української миротворчої школи за фінансової підтримки Посольства Великої Британії в Україні на волонтерських засадах Ольга Демідко виконувала обов'язки координатора проекту „Малюємо заради миру".

⚓ З квітня 2016 року по 2018 рік виступала разом з Олександрою Ваксман, Анастасією Пономарьовою, Тетяною Петрушкіною організатором читацького клубу „Маріуполь читає дітям".

⚓ Червень 2016 року - на волонтерських засадах розробила разом з художницею Анастасією Пономарьовою розмальовки „Розфарбуй місто", в яких маріупольська архітектура представлена в антистресовому варіанті. Біля кожної споруди на сторінках розмальовки можна знайти історичну довідку. Тираж: 350 екз.

⚓ Грудень 2016 р. - розробила та завдяки

підтримці маріупольських волонтерів випустила збірку творчих робіт маріупольців „Мелодії незримих почуттів". Тираж - 300 примірників.

⚓ З 20 січня 2018 року і по теперішній час - керівник арт-центру „Театр всередині тебе", який було відкрито при Маріупольському державному університеті за фінансової підтримки Британської Ради в Україні. На сьогодні в арт-центрі проводяться творчі зустрічі з акторами, майстер-класи від режисерів-постановників, обговорення вистав, працюють експозиції, присвячені театральній історії міста.

⚓ Лютий-березень 2018 року - виступала одним з організаторів фестивалю „Обличчя міст" в Маріуполі. На волонтерських засадах виконувала обов'язки координатора історичної локації (проводила екскурсії, квести).

⚓ Також Ольга є автором оригінального проекту „360 градусів", про який розповідає: „Ця ідея виникла у Володимира Селіванова, головного

редактора сайту mrpl.city, після нашого знайомства. Він сказав, що на сайті є камера 360°, але немає ведучого, який розповідав би про архітектуру Маріуполя. Ми вирішили спробувати — і це стало новим проектом „Маріупольського телебачення". Всього підготовлено 50 турів. Окремо 10 серій вийшли для міського сайту Маріуполя. Віртуальні тури присвячені як маріупольським особнякам XIX ст., так і архітектурі XX ст. Також сюжети розкривають таємниці міського саду Маріуполя, старовинного цвинтаря, археологічних артефактів міста тощо".

⚓ Мало хто знає, але попри велике навантаження на роботі та в громадській діяльності, Ольга ще займається кулінарією, зокрема, робить чудову випічку. На питання, як їй все вдається встигнути, дівчина відповідає: „Я насправді багато всього не встигаю. Але любов до тортиків у мене від мами теж. Вона мене привчила, що жінка повинна

робити все сама".

⚓ Цього року Ольга народила маленького сина Данила. „Він мене змінив багато в чому. З ним я знайшла справжню гармонію," – ділиться молода мама. Хлопчик у свої 6 місяців і сидить, і повзає, і „розмовляє" з матусею. А ще він дуже любить танцювати і співати. Наша героїня з натхненням розповідає, що хоче навчити сина багато чому. Але головне – щоб він знайшов себе і виріс гідною людиною, чуйною, доброю та шляхетною.

⚓ Планів на майбутнє у Ольги Демідко дуже багато. На початку 2019 року вона захистила дисертацію, присвячену театру Приазов'я.

„Мені б дуже хотілося продовжити своє дослідження і відкрити в Маріуполі інтерактивний музей театральної культури, оскільки на Сході України немає жодного подібного музею. А ще планую випустити книгу, присвячену моєму найулюбленішому і унікальному місту – Маріуполю. Сподіваюся, що

зможу здивувати маріупольців новим видом екскурсії з елементами перформансу і квесту", - розкриває плани історик.

⚓ Спілкування з усміхненою, енергійною та сонячною Ольгою Демідко надихає. Як шанувальник її творчості та редактор блогів, я завжди уявляю, що чудові тексти про легенди Азовського моря, про видатних сучасників, про пам'ятки архітектури звучать її мелодійним голосом. Так я дізналася багато фактів про Маріуполь. Тепер історія міста для мене - не просто слова в текстах, це пісня, це цікавинка, це натхнення. Погодитеся зі мною?

⚓ Улюблене місце: У Маріуполі люблю стару частину міста, Приморський парк, ну і, звичайно ж, море.

⚓ Улюблена маріупольська легенда: Вона пов'язана з морем, дуже романтична і присвячена красуні Азі, на честь якої і названо наше море Азовським.

⚓ Улюблені книги: Таких дуже багато.

Вони у мене змінюються з кожним роком. Читати намагаюся постійно. Можу назвати книги, які сподобалися найбільше останнім часом – „Друге життя Уве" Фредрік Бакман, „Антирадянський роман" Оун Метьюз, „Сміх крізь сльози" Фаїна Раневська.

⚓ Улюблені фільми: "Дівчата", "Невидима стіна", „В гонитві за щастям", „Достукатися до небес". Ще дуже любила серіал „Пагорб одного дерева".

⚓ Хобі: Збираю статуетки сов та янголів. Ще збираю капці, фото Азовського моря і люблю в кожному місті купувати нові сережки.

⚓ Побажання маріупольцям: „Віднайти в собі сили, в своє місто і свою країну. Всупереч всім життєвим обставинам залишатися людьми. Головне – не загерстві ти душею і зберегти людську подобу. Ще бажаю підтримувати своє рідне місто і не кидати його в біді, як би банально це не звучало. У нас, маріупольців, є свій, властивий тільки нам менталітет.

І у нас є величезна кількість переваг, але ми звикли робити все самі. Бажаю нам навчитися об'єднуватися заради однієї благородної мети".

СЕРЦЕ КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ МАРІУПОЛЯ

09.10.2017 Ольга Демідко mrpl.city

Є в Маріуполі місце, яке знає кожний мешканець міста. Часто саме тут призначають побачення, проводять фестивалі, концерти. Сюди ж маріупольці приходять в найбільш вишуканому одязі, щоб насолодитися театральним [redacted] мистецтвом завдяки виставам Донецького академічного обласного драматичного театру (Маріуполь) чи приїжджим театральним колективам. Приміщення драматичного театру завжди було прикрасою міста. У будь-яку пору року його полюбляють фотографувати з різних ракурсів, писати з нього картини і навіть присвячувати йому вірші. Будівля давно прикрашає більшість маріупольських листівок та календарів. Не дивно, що приміщення драматичного театру є єдиним, що отримало статус пам'ятки архітектури

державного значення і одним з 6 пам'яток архітектури місцевого значення.

Проте історія будівництва є непростою, адже приміщення театру в радянський час будували лише в обласних центрах. Хоча недивно, що саме Маріуполь став виключенням. Мабуть, все ж таки у маріупольців є свій менталітет, самобутній і неповторний.

Наприкінці 1949 року в Маріуполі припинив діяльність професійний музично-драматичний театр, що було пов'язано з браком коштів, відсутністю приміщення та горезвісною постановою ЦК КП(б)У від 1946 р. „Про репертуар драматичних і оперних театрів УРСР і заходи до його поліпшення", у якій піддавалася критиці діяльність українських театрів. Водночас Маріуполь відносився до необласного міста, тому не мав права на існування постійної театральної трупи. Отже, театр закрили.

Однак, маріупольців не полишала думка мати професійний театр. Колишній секретар міськради Г. Михачова розповідала: „У тому, що в нашому місті почали будувати театр, велика заслуга самих маріупольців. Були клопотання,

були скарги, були заяви різні. Іноді навіть у дуже високі інстанції. Незважаючи на безліч проблем, пов'язаних з промисловими підприємствами, будівництвом, комунальним господарством, керівники міста „захворіли" разом зі своїми співгромадянами ідеєю відродження театру". Завдяки підтримці Донецька та колосальній роботі Костянтина Олійниченка, який на той час очолював міськом КПУ, все ж таки вдалося обійти директиву, згідно з якою театральне приміщення могли побудувати лише в обласному місті. В усіх клопотаннях мова йшла про створення обласного драматичного театру, а вже потім зазначалося, що з різних об'єктивних причин приміщення для нової установи культури доцільно звести у прилеглому Маріуполі. Саме з тих часів на афішах театру з'явилася назва: „Донецький", а в дужках - „місто Маріуполь".

⚓ Проект будівлі був розроблений

архітекторами Київського ДІПроміста О. Мамшенком та О. Криловою за зразком Полтавського обласного театру. Будівництво театру почалося навесні 1956 р. У листопаді 1959 р. на сторінках міської газети повідомлялось, що „будівельники міста форсують спорудження міського театру. Зараз тут повним ходом йдуть внутрішні оздоблювальні роботи". ⚓ Однак будівництво театру йшло важко. З великими труднощами діставали необхідні матеріали, були збої з фінансуванням. Велику роль у тому, що театр все ж таки був побудований, відіграли колективи та керівники будівельних організацій і великих підприємств міста: заводів імені Ілліча, „Азовсталі", коксохімічного.

⚓ Нарешті було побудовано красиве, чудово обладнане приміщення для театру в стилі радянського монументального класицизму з великою кількістю ліпних декоративних елементів. Об'єм будівлі – 37 тис. $м^3$.

Центральна фасадна частина будівлі з портиком коринфського ордера на квадратних колонах і віконними про різами з напіварочним завершенням злітає вгору кілеподібним фронтоном на консолях із гармонійною скульптурною композицією, де чільне місце відводиться металургам і хліборобам як основним працівникам Приазов'я, хвалебну оду яким виконують покровительки мистецтва. Глядацька зала розрахована на 800 місць. Освітлення сцени забезпечили 5 софітових ферм, якими можна зарядити одночасно 42 декорації, тобто забезпечити резерв на дві вистави.

⚓ Зручно розташований пульт освітлення, під сценою, таким чином, що головний освітлювач, виконуючи всі перемикання по сцені, водночас може спокійно спостерігати за результатами своєї роботи. Під сценою розташована кімната шумових ефектів, яка органічно пов'язана з суфлерською. Завдяки потужній вентиляційній установці створювалася можливість забезпечувати глядацьку

залу очищеним теплим повітрям в зимовий час і свіжим повітрям - у літній.

⚓ 2 листопада 1960 р. засяяли вогні нового театру - відбулося його урочисте відкриття. Ця подія стала справжнім святом для жителів міста, які так довго чекали цього дня. Гідним завершенням свята стала вистава за п'єсою О.Арбузова „Іркутська історія".

⚓ У 1985 році сталася важлива подія в театральному житті Маріуполя, була відкрита мала зала, а 12 листопада 2007 р. наказом Міністерства культури і туризму театру було присвоєно заслужений статус академічного.

⚓ Сьогодні наш театр не перестає приємно дивувати талановитими виставами. Адже маріупольський театр вже давно має своє творче обличчя, він особливо ретельно ставиться до підбору репертуару, але можливо, інколи й незвичайного, притаманного саме йому, його смакам, творчим можливостям і поривнанням.

Біля будівлі маріупольського театру святкують День міста, Новий Рік, тут гуляють сім'ями, годують голубів і насолоджуються відпочинком. Особливо красиво і гармонійно будівля театру виглядає в темний час доби, або взимку завдяки добре організованому підсвічуванню органічно виглядає і поблизу, і на відстані.

Є такі місця у кожному місті, які причаровують і надихають, біля яких хочеться відпочивати. Якимось чином ці ділянки землі так резонують з людським серцем, що зусиль докладати не треба: все і так добре. У Маріуполі таким місцем для більшості маріупольців, безумовно, є будівля драматичного театру, що вже давно стала серцем культурного життя міста та умовним центром Маріуполя, орієнтиром як для мешканців міста, так і для туристів.

Зараз приміщення готують до капітального ремонту, і вже дуже скоро маріупольці зможуть побачити оновлену улюблену та найбільшу сцену Маріуполя і знову відкрити для себе диво театрального дійства, що

доставляє величезне задоволення і глядачам, і артистам.

Історія одного кохання: дівчина-вогонь та перший красень, Ольга Демідко, 22.11.2019 mrpl.city

Восени хочеться більше проводити час вдома, поруч з коханими і близькими людьми. Насолоджуватися затишком вдома, коли на вулиці холодно, грати в слова чи монополію всією сім'єю, чи просто дивитися разом фільм – що може бути кращим ?! Проте останнім часом все частіше помічаю, що сьогодні міцна і велика родина стає унікальним і далеко нечастим явищем. Жінки займаються кар'єрою, а чоловіки не поспішають створювати сім'ю. Хоча інколи, вже одружившись, молоді люди швидко розлучаються, вважаючи, що якщо не виходить, то краще одразу все закінчити. Саме це явище надихнуло мене на створення нової серії нарисів, присвячених маріупольцям, що вміли кохати по-справжньому, цінувати своїх близьких і створювати

мійні і щасливі сім'ї. Такі історії можуть стати прикладом для наслідування і нагадати, що за своє щастя, не зважаючи на всі труднощі та життєві негаразди, варто завжди боротися.

⚓ Героїня мого першого нарису – Єрьоменко Антоніна Петрівна (1937 року народження) – змалечку знала, що обов'язково буде щасливою. Їй довелося багато пережити, але неабияка сила волі, природжена загартованість та надзвичайна кмітливість завжди допомагали досягати поставлених цілей і мати все, що потрібно для справжнього щастя. Хоча маленька Тося пережила і роки окупації, і смерть брата під час Другої світової війни, і важкі післявоєнні роки, та вона не втратила свого оптимізму і віри у світле майбутнє. Юна Антоніна встигла попрацювати дояркою у селі Стародубівка, де вона і жила разом з батьками та двома сестрами. В обов'язки доярок входило годування, прибирання, догляд за тваринами. Одна доярка обслуговувала 15 корів.

У 1957 році, помітивши здібну працівницю, Антоніну обрали депутатом до сільської ради. А у 1958 році їй запропонували посаду секретаря сільської ради. Вона погодилася і дуже швидко вивчила свої обов'язки, до яких входило збирати податки, реєструвати шлюби, новонароджених, працювати з документами. Посада секретаря була досить відповідальною і передбачала роботу з місцевим населенням, що приносило повагу і авторитет жителів села.

Антоніна жила в часи, коли було складно придбати нові речі і хизуватися гарними сукнями, але дівчина вирішила самотужки впоратися з цією проблемою, тому закінчила курси по крою шиття, після чого більшість одягу собі шила сама.

Працюючи секретарем, вона вступила на заочне відділення математичного факультету Бердянського педагогічного інституту, адже мріяла стати вчителем. Отримавши професію вчителя математики, Антоніна Петрівна одразу починає користуватися ще більшою повагою серед односельчан, які встигли полюбити Тосю за її працелюбність, відповідальність,

доброту і унікальне почуття гумору. І дійсно - дівчина полюбляла жартувати, чим дивувала всіх подружок, які здебільшого переживали про свою дівочу долю, адже раніше виходити заміж потрібно було й заради свого статусу. А от Тося завжди вважала, що все у неї буде, просто слід зачекати.

Свята в селах на той час відзначали весело. Часто збиралися у когось вдома, де був найбільший двір. У дворі ставили дерев'яні столи і лавки. Кожен, хто приходив, приносив щось з собою. Гармошки, баян, застільні пісні і танці створювали незабутню атмосферу. На одному з таких свят Антоніна вирішила, що обов'язково зустріне свою долю. Так і сталося. Подружки розповіли, що на свято завітає багато хлопців, які шукають собі пару. Але одного красеня-столяра Бориса - вже ділили між собою всі знайомі Тосі, адже такого стрункого, ввічливого і вродливого хлопця в селі не бачили давно. Тоня

вирішила подивитися на нього сама, а потім вирішити, чи варто за нього боротися. Але, коли побачила, довелося погодитися, він і дійсно був надзвичайно гарним.

Смілива і рішуча Антоніна вирішила не гаяти час. Під час танців запросила його і спитала, чи хоче він відправитися з нею у найбільш незабутню подорож в його житті. Хлопець був здивований таким питанням і рішучістю дівчини, але не розгубившись, відповів, що спочатку хоче дізнатися, про яку ж таку подорож йдеться. Тося одразу додала: „У подорож, що зветься життя". Тоді Борис Іванович, що завітав у Стародубівку з Білосарайки, не усвідомлював, що ця зухвала дівчина середнього зросту, з русявим волоссям і з неймовірним вогником в очах, якого він раніше ні в кого не бачив, заволодіє його серцем назавжди. Він закохався в неї з першого погляду. А от Тося не думала, що зможе так швидко закохати в себе першого красеня, на якого дівчата оголосили справжнє полювання.

Після того свята Борис з друзями
став частіше приходити до Стародубівки
бажаючи знайти Антоніну. Він отримував
від дівчат села безліч подарунків, за
прощень, але його нічого не цікавило.
Натомість Тося вражала своїми знання
ми, начитаністю і кмітливістю. Так,
вона запропонувала Борі пограти з нею.
Умови гри були простими. Треба було
писати по одному слову, яке характеризу
вало їхнє ставлення один до одного і
шукати листівки десь в селі: в магазині,
на вулицях, де завгодно. Але знайомі
могли підказувати і допомагати знайти
сховані листівки, які долітали з Біло
сарайки до Стародубівки і навпаки.
Знаходячи ці маленькі аркуші білого
паперу зі словами: „сумую",
„натхнення", „весна", „щастя",
„сонечко", „єдина", „пишаюся",
„справжній", „сильний", „мужній",
„майбутнє" тощо, вони і не помітили,
як створили навколо себе неймовірно
романтичну атмосферу. Потім, під час
зустрічі, вони пояснювали значення

цих слів. Для Бориса Антоніна була справжньою весною, він називав її сонечком і пишався її досягненнями. А для Антоніни Борис став натхненням, її сильним і мужнім чоловіком, з яким вона хотіла розділити майбутнє життя. Ці листівки мали продовження протягом наступних 30 років. Саме завдяки цій грі Борис зізнався дівчині в коханні і запропонував їй стати дружиною.

У 1960 році вони одружилися. Антоніна переїхала до Білосарайки, де почала працювати вчителем математики у Білосарайській восьмирічній школі. Антоніна Петрівна вела господарство, розподіляла фінанси, шукала додаткові заробітки. Вміло поєднувала як берегиню вогнища, лагідну матір, віддану дружину, так і інтелігентну жінку, яка знайшла своє покликання в житті... Борис Іванович їй допомагав у всьому. Коли навантажена зошитами дружина приходила втомлена додому, на неї чекала смачна вечеря і щасливий чоловік,

ховав серед зошитів
який швидко паперу з новим словом,
маленький аркуш настрій коханій
що обов'язково підніме
жінці. У них народилися дві гарні донечки,
які обожнювали разом з батьками
насолоджуватися домашнім затишком і
точно знали - якщо хтось з них залишить
ся вдома через хворобу, сумно точно не
буде, адже батьки завжди вміли роз
важити своїх дітей. Вони стали
міцною і щасливою сім'єю. Коли у
1971 році переїхали до Маріуполя,
походи в кіно, театр, музей стали
частим явищем. Антоніна разом зі
своїми класами часто подорожувала і
з собою брала чоловіка та дочок.
Учні Антоніни Петрівни теж полюбили
Бориса Івановича, який завжди жартував
з ними і розповідав повчальні історії.
Діти називали свою вчительку другою
мамою, а її чоловіка - другим татом,
що може свідчити про довірливі та неймовірно
теплі стосунки.

⚓ Антоніна і Борис бралися за руки
за кожної можливості. Вони потайки

усміхалися, коли стикалися один з одним в їхній крихітній кухні. Часто закінчували фрази один одного, щодня разом відгадували кросворди і ребуси. Перед кожним прийомом їжі вони схиляли свої голови і дякували Богу, захоплюючись тим, що Він дав їм: чудову сім'ю, прекрасну долю і один одного. ⚓ Звісно, і у них були свої проблеми. Інколи не вистачало коштів, а інколи були непорозуміння, але довго сваритися вони не вміли. Примирення проходило дуже цікаво. Дівчата дуже любили, коли всі речі в домі ставали місцем для схованок. Адже їхні батьки вибачалися чарівним чином. Не було кінця місцям, де могли раптом з'явитися їхні листівки. Вони з'являлися в ящику з інструментами, у взутті, під подушками. Ці загадкові слова, завдяки яким з'являлася посмішка на обличчях Антоніни і Бориса, були невід'ємною частиною обстановки в їхньому будинку. ⚓ Разом вони прожили рівно 30 років (до смерті Бориса Івановича). Але і тепер у доньок Тоні і Борі можна

знайти безліч маленьких аркушів з різними словами, кожне з яких є маленькою частиною великого і сильного почуття, яке їм вдалося створити і, найголовніше, зберегти...

Мариупольцы вышли на Пасхальные гуляния в Театральный сквер
09.04.2018 Яна Иванова mrpl.city

Жители Мариуполя отмечают Праздник Пасхи на Театральной площади и в сквере. В настоящее время на Пасхальные гуляния вышли более двух тысяч горожан. Об этом сообщает корреспондент MRPL.CITY с места событий.

На Театральной площади жители слушают песни сводного детского хора городских творческих коллективов из 240 человек. Площадь украшает Пасхальное дерево с двумя тысячами писанок, инсталяция с большим пасхальным яйцом, расписанным брендом Мариуполя. Также проходят выставки художественных рисунков в разных техниках. Мариупольцы

также развлекаются в самых разных локациях – участвуют в хип-хоп фестивале и развлекательных конкурсах, слушают выступления коллективов дворцов культуры, посещают „тактильный" кроличий зоопарк и пробуют себя в рыцарском амплуа.

Чому в Маріуполь привезли великодніх кроликів. І що ми про них знаємо

01.05.2019 vidsebe.media

Тетяна Петрушкіна

На Театральній площі триває великодня виставка: 30 півметрових писанок і 30 розмальованих кроликів приїхали до Маріуполя з Києва.

Це частина проекту „Писанка Арт-Фест" – щорічного фестивалю, під час якого художники та аматори розмальовують великодні арт-об'єкти.

З писанками усе зрозуміло. Щороку до свята українські господині роблять писанки або їх полегшений варіант – крашанки. Це досить давня традиція: у 2013 році археологи знайшли на

Рівненщині писанку, виготовлену 950 років тому. ⚓ Писанка – це традиційний символ Великодня для українців. А ось кролик – це персонаж західної культури, який поволі стає визнаваним у всьому світі. Він нині такий самий символ Великодня, як Санта-Клаус – Різдва. ⚓ Шукати крашанки в саду – популярна великодня розвага в Америці та європейських країнах. Щоправда, зараз це здебільшого шоколадні яйця або спеціальні тістечка, а не розфарбовані курячі яйця. ⚓ За однією з легенд, зайці ховають у саду красиві яйця, щоб вибачитися перед людьми за те, що їдять городину. Інша легенда розповідає про бідну жінку, яка не мала коштів, щоб купити своїм дітям красиві подарунки до свята. Тож вона пофарбувала яйця і заховала в саду, а коли діти їх шукали, то поряд пробігав заєць і вони вирішили, що це він їх приніс. ⚓ А взагалі, великодній кролик чи заєць – символ,

витоки якого прослідковують аж до давньогерманських язичницьких вірувань. Заєць був супутником Остари, богині весни і родючості. Її вшановують на весняне рівнодення, коли оживає природа. Від імені Остари (в давньому варіанті написання Eostre або Eastre) походить назва Easter, тобто Великдень англійською. Заєць тоді символізував плодючість, а яйце - саме життя. З приходом християнства традиції святкування дивним чином переплелися - відроджуватися стала не лише природа, а й Син Божий. Ну і зайчики залишилися, хоч і перетворилися на домашніх кроликів.

Історія і легенди Азовського моря
Ольга Демідко 23.06.2018 mrpl.city
Море і небо - два символи нескінченності Джузеппе Мадзіні

Азовське море має свої, тільки йому притаманні риси та особливості, легенди та власну історію. Вражає, що воно є

найменшим за розмірами, але в історії посідає доволі значне місце. Ј відсно, воно менше Аральського в півтора рази, Каспійського - в десять разів, а Чорного - в одинадцять разів. Максимальна глибина Азовського моря - всього тринадцять з половиною метрів. За кількістю рослинних та тваринних організмів Азовському морю немає рівних у світі. За рибопродуктивністю, тобто кількістю риби на одиницю площі, Азовське море в 6,5 раз перевершує Каспійське, в 40 разів - Чорне і в 160 разів - Середземне море. За віддаленістю від океану Азовське море є найконтинентальнішим морем планети. ⚓ Нинішні риси Азовське і сусідні з ним моря придбали тільки під час третинного періоду, тобто близько мільйона років тому, коли на землі тільки з'явилася людина. До цього воно було частиною величезного стародавнього праокеану, названого геологами Тетіс.

⚓ Оскільки Азовське море знаходилося на перетині історичних шляхів народів, воно змінило в минулому безліч назв.

Стародавні греки називали його „Меотида", що означає - „годувальниця", римляни за низький рівень води прозвали його „Палюс Меотіс" („Меотійське болото"), скіфи - „Каргулак" („багате рибою"), меоти - „Тімірiндою" („матір'ю моря"), генуезці та венеціанці називали його „Маре Фане", араби - „Бахр-ель-Азов", а слов'яни - „Сурозьким" або „Синім"...

⚓ Не виключається припущення, що свою сучасну назву воно отримало приблизно в середині XIII століття - від імені давнього торгового центру Азак, який виріс на місці античного Танаїсу, зруйнованого Золотою Ордою.

Є версія, що колись арабський народ ази, аси (азовці) населяв узбережжя сучасного Азовського моря і заснував там місто з відповідною назвою - Азов. Можливо, у стародавнього населення Азова та Азовського моря

дійсно текла „гаряча" арабська кров. Адже з багатьох письмових джерел відомо, що стародавні азовці любили війни, відрізнялися жорстокістю та помстою. Загалом щодо назви Азовського моря існує багато припущень, але остаточного висновку немає. Можна бути впевненим в тому, що коріння його або в гідронімії, або в етнонімії.

Далеко не всім відомо, що про Азовське море складено безліч легенд.

Одна з легенд присвячена двом сестрам, які жили зі старим батьком-рибалкою біля нашого моря. Їхня мати давно померла. Старшу сестру звали Азою, а другу, меншу, - Золотокосою Піщанкою. Сестри були такі красиві, що хто їх бачив, той про сон забував і все про них думав. А дівчата шукали своїх суджених перебірливо, ніхто із місцевих парубків не припадав їм до серця. Аза щодня

сиділа на березі моря, на високій кручі,
та все виглядала когось. Мабуть,
свого судженого, який поплив у
далекі світи і там, як переказували
люди, загинув від ворожої шаблі. Ї
ось одного разу, коли дівчина сиділа
на березі моря, трапився сильний
вітер-буран. На морі піднялися
височенні хвилі. Бігли вони до берега,
били в кручі й страшно стогнали.
Аж раптом відколовся від кручі вели
кий шмат землі і разом із Азою
впав у розбурхані хвилі. Побачила
це Золотокоса Піщанка – та й кинулася
з гори у море, щоб врятувати старшу
сестру. Так вони обидві й загинули.

⚓ Ранком наступного дня, коли
море заспокоїлося, повернувся з
гостей старий рибалка, вийшов на
берег і побачив, що нема його дочок
на кручі, а на тому місці, де любила
сидіти Аза, – свіжий обвал. Глянув
батько униз – а там, під самою
кручею, такий золотий пісок іскриться
на сонці, що аж очі засліплює! А море-

тихе-тихе і таке лагідне, як його діти... Тоді зрозумів усе нещасний та й гірко заплакав ...

⚓ З того часу і море наше почали називати Азовським, бо ж утопилася в ньому красуня Аза. А довгих піщаних кіс у цьому морі тому так багато, що разом з Азою втопилася її молодша сестра — Золотокоса Піщанка.

⚓ Незважаючи на трагічний кінець легенди, вона дуже романтична, зачаровує уяву людини та викликає захоплення загадковістю Азовського моря.

"Мне это важно! Поверьте, послушайте" 01.07.2020 Ольга Демідко mrpl.city

7 липня єдина народна артистка України в Маріуполі, лауреат премії імені Заньковецької Світлана Іванівна Отченашенко святкуватиме своє 75-річчя. У Донецькому академічному обласному драматичному театрі

(м. Маріуполь) Світлана Іванівна працює з 1966 року, де за півстоліття творчої праці зіграла більше 200 ролей.

⚓ Життєвий і творчий шлях нашої героїні не може не вражати. Вона народилася в Полтаві, але своїм найріднішим містом вважає Маріуполь. Саме тут вона знайшла своє покликання, зустріла кохану людину та народила сина. Вже у 27 років отримала звання заслуженої артистки. Ї це не дивно! Неповторні образи актриси – викликали захоплення не тільки у глядачів, але й в інших акторів, режисерів та відомих театральних критиків. Я і раніше писала про життя і творчість видатної маріупольчанки, проте цього разу хочу розповісти про ще один, не всім відомий, талант актриси.

⚓ З дитинства Отченашенко дуже любить читати. Вона неодноразово відзначала своє особливе ставлення до поезії. Втім Світлана Іванівна і сама писала вірші, хоча й не довгий період, оскільки вирішила, що вона не має

великого таланту... Однак, читаючи вірші почесної громадянки Маріуполя, розумієш, що талановита людина, дійсно, талановита в усьому! Поезія актриси дозволяє зрозуміти наскільки багато гранний внутрішній світ Отченашенко. Лише один вірш Світлани Іванівни був опублікований в газеті „Приазовський Робочий", яким актриса залюбки по ділилася і з нами:

Мне это важно! Поверьте, послушайте
Вдруг на асфальте мокром,
На танцплощадке пустынной, далекой
Листья-веснушки кружатся
Кружатся в вальсе осеннем
Утром и вечером четкие такты
Очень беспомощно
Очень доверчиво жмутся к асфальту
Вы это видели? Вы это помните?
Кто на бульварах рассыпал золото
Развешал на ветках капли громадные...
Вдруг сорвется и прямо на голову
Солнце на небе давно не видели

Надо грустить, да кто это выдумал?
Ничто не уходит, ничто не кончается
Листьями снизу земля освещается
Нет, не сидится в уютной комнате
Мне хорошо, улыбаюсь прохожим
Вы ее помните, вы ее помните?
Осень свою на весну похожую...

Як наголошує актриса, їй пощастило зробити в своєму житті два правильних вибори: обрати свою професію та зустріти надійного супутника життя. Чоловік Світлани Іванівни – Харабет Юхим Вікторович, скульптор і медальєр, заслужений діяч мистецтв України, – завжди надихав і підтримував у всьому кохану. В першу розлуку, коли Отченашенко поїхала на гастролі, а мобільних телефонів тоді не було, вона написала своєму чоловікові цей вірш:

Оденусь на улицу, выскочу и побегу к телефону
Краткое, очень привычное
В трубку скажу: „привет!"
Что же тут необычного

Но в этом мире сонном
Нет твоего телефона, и дома нашего нет
Мне бы привыкнуть к этому, все далеко-далече:
И счастье, и расставанье, и боль тупая в груди
Встряхнуть головой незаметно
Бодро расправить плечи
И дожидаться встречи, которая впереди...
Но не могу привыкнуть, но не хочу поверить
И если в трубке молчание
Тебя во всем обвиню
Сейчас дождевик накину
Сейчас я открою двери
Сейчас на улицу выскочу
И все-таки позвоню...

Всього три вірші прочитала Світлана Іванівна під час останнього інтерв'ю зі мною. І все ж доторкнутися до яскравого світу художнього слова видатної маріупольчанки, на мою думку, – унікальна можливість. До речі, всі вірші актриса знає напам'ять, а записів з ними ніде не зберегла,

тому вони публікуються вперше. А цим віршем, як підкреслила актриса, закінчилася її „поетична кар'єра":

Я не люблю читать свои стихи

Строка, как призрак, память, ускользая
Разбудит мертвый уголок души
И требует: пиши, пиши, пиши!
И начинается игра немая
С собой на смерть жестокая игра
И капля крови на конце пера,
И сердце, задыхаясь, умирая
А тело разом оторвется вдруг и взмоет
В высоту полетом птичьим
Со мной сидящий рядом
Чуткий друг зевнет и скажет:
„Ничего, прилично!"
Я не люблю читать свои стихи...

І незважаючи на те, що Світлана Іванівна „не любит читать свои стихи", впевнена, що вірші справжньої легенди Маріуполя обов'язково знайдуть відлуння у душі читача.

Світлана Отченашенко: „Найважливіше – зберегти живою душу!"

17.07.2019 Ольга Демідко mrpl.city

Наступний нарис присвячено дуже глибокій, талановитій, мудрій і дійсно унікальній людині. Єдина народна артистка України в Маріуполі, лауреат премії ім. Заньковецької, Світлана Іванівна Отченашенко пройшла довгий творчий шлях, який викликає щирий подив і захоплення кожного, хто знайомий з біографією видатної маріупольчанки.

⚓ Народилася актриса в селі Іскивці Полтавської області. Батько мав три вищі освіти, закінчив Вчительський інститут, Вищу партійну школу та Сільськогосподарський інститут. Займав посаду голови колгоспу. Батьки познайомились у військовому шпиталі, куди потрапив батько після поранення, і де працювала медсестрою мати. Медичною сестрою мама актриси пройшла всю війну. Винесла більше 80 поранених з поля бою. І до старості працювала операційною сестрою.

Хотілося б відзначити, що батько Світлани Іванівни справжній українець (полтавчанин), а мама - росіянка, хоча й вона прожила 50 років в Полтаві, тобто більшу половину життя. На малій Батьківщині Світлана Іванівна завжди говорила українською, яку вважає рідною мовою.

⚓ Юна Світлана брала участь в шкільній самодіяльності. З 7 років почала приміряти на себе образ актриси. Раз на два роки мати вивозила доньку із села до Ленінграда, де водила в театр. Враження від театру й вистав з його комплексним мистецьким впливом на свідомість стануть найсильнішими спогадами юності. Бачила на сцені живих Ольхину та Смоктуновського у виставі „Ідіот" у Большому драматичному театрі, що було для дівчини дарунком долі.

⚓ Освіта майбутньої актриси розтяглась на декілька років і пройшла у різних містах. Вступила до Всеросійського державного інституту кінематографії у Москві,

але не витримавши напруги мегаполісом, перебралась до Києва, де закінчила студію імені Франка. Серед викладачів Світлани Отченашенко - народний артист УРСР Покотило Михайло Федорович та народний артист СРСР Степанков Костянтин Петрович. По закінченні студії працювала в Полтавському театрі, але як початківець грала дрібні ролі.

⚓ Коли Світлана приїхала до Маріуполя, вирішивши спробувати свої сили у місцевому театрі, з нею трапився курйоз. Оскільки вона не знала, де знаходиться театр, їй довелося їхати на таксі. Однак, незважаючи на невелику відстань від вокзалу до театру, таксист вирішив показати місто вродливій дівчині і катав її 40 хвилин.

⚓ На відміну від Полтави, у Маріуполі молоду Світлану Отченашенко відразу ж ввели в поточний репертуар театру. Вистава за п'єсою Ю. Едліса „Крапля в морі" (1966 р.) стала першою роботою актриси. Олівцем від руки в програмку вписано: „Віра-Отченашенко".

Після ролей Валі Анощенко („Російські люди" К. Симонова), Ніси („Дурочка" Лопе де Вега) і Тані Светлової („Глеб Космачова" М. Шатрова) закріпилося положення, що С. Отченашенко – одна з провідних актрис театру. Ї як підтвердження тому – звання заслуженої артистки України, отримане в 1972 р., в 27 років. Звання отримала в один день зі своїм Майстром, головним режисером театру Олександром Кадировичем Утегановим. Вона завжди була „утегановською" актрисою. Світлана Їванівна – людина вдячна, а ця якість досить рідкісна в театрі. На все життя вона зберегла подяку Олександру Кадировичу за те, що він навчив її думати на сцені, професійно підкував, сприяв формуванню індивідуальності. Саме про нього писала вона дипломну роботу на театрознавчому факультеті Ленінградського державного інституту театру, музики і кінематографії (закінчила у 1984 році).

⚓ З кожною новою роллю зростала майстерність актриси. Особливо

Запам'яталася С. Отченашенко в ролі Віктоші з „Казок старого Арбату" О. Арбузова - юна дівчина, що змогла перевернути розмірене життя двох літніх чоловіків, ролі яких виконували Борис Сабуров і Микола Земцов. На сцені панували такі чисті стосунки, випромінювалося таке тепло, що ніхто з глядачів не зміг залишитися байдужим. Світлану Отченашенко в ролі Віктоші вітав автор п'єси Олексій Арбузов, її органічністю захоплювався Зіновій Гердт.

Одна з ключових ролей для Світлани Іванівни - це роль Марії Каллас („Майстер-клас", „Страсті по Марії"). Спочатку актриса не знала, як підійти до цієї ролі, бо дуже хвилювалася. Разом з режисером Костянтином Володимировичем Добруновим вирішили не „ліпити" зовнішньої схожості, а передати характер. І це було правильним рішенням. Ця роль допомогла Світлані Іванівні висловити власні переживання, власну біль. Вона спробувала не зіграти Марію Каллас, зірку, що завдяки драматизму життя і долі стала

легендою, а зіграти колегу, Актрису і жінку, яку дуже добре розуміє, оскільки й сама — актриса й жінка. Світлана Іванівна вирішила прожити цю роль, що їй вдалося блискуче.

Загалом, про зіграних персонажів народної артистки України Світлани Отченашенко можна сказати, що всі вони сильні, неоднозначні та незабутні. Будучи актрисою далекого провінційного театру, вона стала відома в столичних професійних колах, їй присвячував статті відомий журнал „Театр". Актриса, в чиєму репертуарі Аркадіна, Раневська, Аббі Патнем, Марія Каллас і театральний критик — в одній особі. Статті С. Отченашенко в „Литературке", „Советской культуре" піднімали аж ніяк не специфічно периферійні, а загальноцехові професійні проблеми. На рахунку С. Отченашенко цілий ряд моноспектаклів (вечори поезії програми віршів Анни Ахматової, Марини Цвєтаєвої, літературно-музичний спектакль „Заметіль" за

О. Пушкіним і сценічна новела з вистави „Ілюзіон" по Крецу, також навіть роль матері з драми „Божевільні", „Цинкові хлопчики" - про хлопців, які пішли і не повернулися з Афганістану, „Мати" за однойменним твором Олександра Довженка та ін.) Вечори поезії та моновистави допомогли актрисі вистояти, коли не було ролей. Правда, вистави - це одне, наголошує актриса, а читання віршів - інше.

„У виставі ти пов'язаний з партнерами, режисером, художником... Коли ж читаєш вірші, тобі ніхто не допоможе, але ніхто і не завадить. Ось глядач, а далі - Всесвіт, Бог, Совість. Яке щастя відчувати глядача, бачити, як від твоїх слів розкриваються обличчя. Відчуваєш таку свободу! Ці програми допомагають мені вдосконалюватися, знаходити себе через спілкування з високою поезією. А ще вірші допомогли мені знайти свого глядача", поділилася Світлана Іванівна.

⚓ Світлана Отченашенко дуже

любить Маріуполь і вже давно вважає його найріднішим містом. Саме тут відбувалися найважливіші події в її житті. Тут вона познайомилася і зі своїм чоловіком Харабетом Юхимом Вікторовичем, скульптором і медальєром, заслуженим діячем мистецтв України, який підтримував у всьому кохану жінку.

⚓ Завдяки енергійній діяльності актриса змогла зберегти історичну театральну спадщину Маріуполя, надихнувши телеканал „Сигма" на створення унікального циклу, присвяченого історії та людям Маріупольського театру. Мало кому відомо, що актриса брала активну участь в створенні бібліотеки в маріупольському театрі разом із завідувачем трупою Іскаковою Неллі Миколаївною.

⚓ Світлана Іванівна Отченашенко невтомно підкорює маріупольців своєю талановитою акторською грою, адже завжди їй вдається проживати життя своїх героїнь. Вона каже: „Суть професії в театрі, – тобто

професійна функція акторів, на думку Світлани Іванівни – це допомагати людям у формуванні душі. Адже, здебільшого, людська душа сьогодні виявляється сиротою. Тілом ми займаємося і фізично ублажаємо його завжди, а ось душа... А душа у нас забута, закинута. Є душі нерозбуджені... Акторам слід допомагати душам залишатися живими, рости, формуватися, знаходити себе".

⚓ У актриси є досвід і в кіно. Вона зіграла бабу Зою у фільмі „Зачароване кохання" (2008 рік). Світлана Іванівна підкреслила, що „кіно вимагає загибелі всерйоз... Все повинно йти зсередини. Не потрібно стільки міміки і жестів, як в театрі, потрібно стежити за своєю грою уважніше".

⚓ Улюблені книги: поезія Марини Цвєтаєвої, „Майстер і Маргарита" М. Булгакова, „Град приречений" Аркадія і Бориса Стругацьких, „День восьмий" Торнтона Уайлдера, „Сто років самотності" Габріеля Гарсія Маркеса.

Улюблений фільм: „Гамлет" Г. Козинцева (1964 р.)

Порада маріупольцям:
„Збережіть живою вашу душу.
Не пускайте туди ненависть і злість, адже зруйнована душа це набагато гірше зруйнованого тіла!"

Ірина Руденко – засновниця Маріупольського театру ляльок, Ольга Демідко, mrpl.city, 02.04.2019

Завдяки неймовірній наполегливості та вражаючій енергійності корінної маріупольчанки Ірини Анатоліївни Руденко у Маріуполі було відкрито перший ляльковий театр. Сьогодні маленькі маріупольці з легкістю можуть поринути у загадковий і чарівний світ театрального мистецтва, але не всім відомо, скільки було покладено зусиль на таку важливу і корисну для міста справу. Наша героїня – заслужений діяч естрадного мистецтва України,

художній керівник Маріупольського театру ляльок „Бібо", директорка обласного ТО „Арлекіно" – вміло поєднує в собі необхідні професійні якості та рідкий ентузіазм, без яких досягти поставленої мети набагато складніше.
З нагоди Всесвітнього дня театру, який відзначався 27 березня, пропоную вам, дорогі читачі, відкрити для себе ще одну сильну і унікальну особистість.

⚓ Народилася Ірина Анатоліївна в Маріуполі. З дитинства була творчою і здібною дитиною, яка відвідувала різні секції та навіть ставила п'єси на подвір'ї біля свого будинку. Батьки в усьому підтримували маленьку Іру. Мама сама вигадувала казки, допомагала шити костюми. Для Ірини мама залишається головним Вчителем і справжнім педагогом, якій, не маючи педагогічної освіти, вдавалося з легкістю навчати дітей. Батьки виховували Іру дуже мудро, вони привчали її до свободи в усьому. Їй здавалося, що вона завжди

робить вибір самостійно, але не помічала, що за нею уважно спостерігає „приховане око" батьків, які в разі потреби оточували юну дівчинку потрібними порадами і своєчасною допомогою.

⚓ Після закінчення школи Ірина вступила до ПДТУ. Незабаром вийшла заміж за однокласника, який був військовим. Оскільки чоловіка відправили служити у Московський військовий округ, молоде подружжя поїхало до Москви. Саме там Ірина стала студенткою університету мистецтв за спеціалізацією „Режисер масових театральних видовищ". Ще у студентські роки наша героїня часто відвідувала ляльковий театр і дуже уважно спостерігала за процесом роботи.

⚓ Згодом Ірина Руденко приїхала до рідного Маріуполя. Почала працювати в Міському парку культури та відпочинку культурним працівником на дитячому майданчику. Тоді вона разом зі своєю колегою почали показувати лялькові вистави. У 1992 році Ірина

Анатоліївна разом з групою ентузіастів створила перший в Маріуполі ляльковий театр. Загалом в Ірини було багато однодумців, серед них Віктор Грамматиков, Валентина Саврасова, Анжеліка Ряпалова, Лариса Колеснікова, Євген Сосновський та інші. Стараннями справжніх подвижників театральної справи у тому ж 1992 році була поставлена перша вистава „Три веселих п'ятачка" про братиків-поросят, улюблених і відомих у всьому світі. Ірина разом з колегами майстрували ляльок, робили декорації, шили собі костюми для ігрових розважальних програм, обійтися без яких було ніяк не можна - потрібні були кошти для творчості. Труднощів, звичайно ж, було багато. Але, мабуть, найбільша проблема після фінансової - відсутність власного приміщення. Театру доводилося ставити вистави то в старій залі ігрових автоматів в міському парку, то в кінотеатрах. Засновниця лялькового

театру зізнається, що її кар'єрний шлях був досить важкий, але вона не шкодувала ані сил, ані вільного часу, щоб ляльковий театр у Маріуполі посів своє особливе місце в культурному житті Приазовського краю. Водночас Ірина Анатоліївна свою роботу зуміла поєднати з отриманням ще однієї вищої освіти. У 1994 році вона закінчила Бердянський державний педагогічний університет.

⚓ Завдяки наполегливості Ірини Анатоліївни у липні 1997 р. Маріупольський ляльковий театр був зареєстрований міською радою та отримав статус професійного муніципального театру, ставши таким чином першим офіційним дитячим театром Приазов'я. Незабаром театр почав ставити вистави у будівлі колишнього кінотеатру „Маріуполь".

⚓ Репертуар театру складався з яскравих дитячих вистав: „Одного разу в Африці" за мотивами казок

Остера, „Три бажання", „Операція „Чебурашка"", „Ай, да Мишук" Є. Чеповецького, „Маленький принц" за повістю Екзюпері, „Дюймовочка" за казкою Андерсена, „Коза-Дереза", „Білосніжка і сім гномів" тощо.

Ірина Руденко, маючи педагогічну і режисерську освіту, всіма силами створювала, відроджувала і підтримувала життя унікального жанру театрального мистецтва. У 2005 р. театр ляльок почав нове життя для найменших маріупольців і отримав назву „Бібо". При ньому була створена школа акторської майстерності.

Тендітна і сонячна, але сильна характером Ірина виховала двох чудових синів – Олексія та Романа. Олексій – майстер спорту України з ралі, а Роман – здібний актор лялькового театру, член Національної спілки журналістів України, успішний київський телеведучий. Три роки назад в Олексія народився син, онук став

справжнім джерелом натхнення і радості для Ірини Анатоліївни. Дуже розвинений маленький Кирюша відвідує всі вистави лялькового театру, він вже давно став найголовнішим суддею і найбільш вибагливим глядачем для художнього керівника театру.

⚓ Ірина дуже любить рідний Маріуполь і підкреслює, що маріупольці відрізняються від інших особливим менталітетом і самобутністю. Найбільше полюбляє Міський сад, який зберігає свою неповторну атмосферу.

⚓ Зараз Ірина Анатоліївна посідає відповідальний пост голови правління творчого об'єднання „Арлекіно", до складу якого входить Театр ляльок, Перша театральна школа, молодіжний театр „Персонаж" та інші відділення. У школі театрального керівника виховується близько 100 дітей. Всі вони різного віку, але єдині у прагненні навчатись та самовдосконалюватись. Перша театральна школа-студія міста Маріуполь неодноразово ставала

лауреатом всеукраїнських, європейських і міжнародних фестивалів-конкурсів.

Ірина Анатоліївна дуже любить своїх учнів і щиро хоче, щоб вони розвивали власні таланти та не зупинялися на досягнутому. Вона вважає, що кожна дитина має свій винятковий талант, просто потрібен час, щоб його розкрити. Завдяки вірі у своїх учнів та постійній праці з ними вона змогла виховати справжніх акторів, які сьогодні стали справжніми професіоналами і прославляють Маріуполь та свого викладача в інших містах України.

⚓ Улюблена книга Ірини Руденко: „Маленький принц" Антуана де Сент-Екзюпері.

⚓ Улюблені фільми: класика радянського кіно.

⚓ Курйозний випадок з життя: веселих і незабутніх випадків у житті бадьорої і життєрадісної Ірини Анатоліївни було дуже багато. Зокрема, якось їй довелося грати Шапокляк. Ніс у неї був на гумці, і, коли вона чекала свого

виходу, щоб легше було дихати, ніс натягувала на лоб. Але, поспішаючи на сцену, Ірина забула поставити ніс на місце. Вийшовши у новому образі, адже тепер у Шапокляк виріс справжній ріг, вона дуже здивувалася, що раптом її вихід викликав такий сміх і неабияке пожвавлення в залі. Про себе подумала, як же гарно граємо, дітям так весело, ще й Чебурашка щось очима показує їй, мабуть, сам не вірить в такий успіх.

⚓ Порада маріупольцям: „Хочеться побажати не бути байдужими, навчитися об'єднуватися заради однієї важливої мети – змінювати місто на краще. Жити за принципом: „Де народився там і згодився!" Багато маріупольців вважають своє місто трампліном, з якого все починається, але для нашого міста краще, щоб ми залишалися і будували майбутнє саме тут і зараз!"

Любимые профессии Сергея Бурова, Наталья Харакоз, Приазовский рабочий, 29.06.2012

Наверное, правомерно в знаменательные для каждого человека даты вспоминать все, что им сделано значительного для людей, для общества, для времени, в котором он живет... И счастлив тот, кто сумел реализовать свои способности, свой жизненный потенциал в разных сферах...

Имя Сергея Давидовича Бурова хорошо знакомо мариупольцам и постоянным читателям „Приазовского рабочего". Его очерки с интересными и познавательными фактами о старом Мариуполе и его замечательных людях, которые оставили заметный след в истории города и страны, много раз публиковались на страницах „Приазовского рабочего" и дочерней газеты „Мариупольская неделя".

Кроме того, как вспоминает Сергей Давидович, начиная с лета 1994 года волею обстоятельств ему пришлось сотрудничать с телерадио-компанией

„Сигма", где была задумана еженедельная программа „Мариуполь. Былое".

С того часа и по настоящее время Сергей Давидович остается верен этой полюбившейся многим передаче.

⚓ А вот в 2003 году **увидела свет первая книга автора „Мариуполь. Былое"**, созданная по мотивам телефильмов и статей в периодике. Но за прошедшее время у автора появилось много дополнительного материала, связанного с Мариуполем, с новыми именами и фактами. И в 2011 году в ЧАО

Газета „Приазовский рабочий" "выходит новая книга Сергея Бурова **„Мариуполь и мариупольцы"**. Она стала столь же необходимой для библиотек, учебных заведений и любителей истории, как и книга **„Мариуполь. Былое"**.

⚓ Об этом свидетельствует хотя бы такая запись в Интернете от друзей и почитателей, сделанная после выхода **„Мариуполя и мариупольцев"**:

„„Старый Мариуполь" поздравляет Сергея Давидовича с выходом новой книги, желает дальнейших творческих успехов! И надеется на дальнейшее плодотворное сотрудничество! Ждем новых книг! Надеемся, что к этим пожеланиям присоединятся все наши читатели!"

⚓ Я же особо радуюсь этому приятному событию в жизни давнего друга „Приазовского рабочего" и литературного объединения „Азовье", ведь мы с Сергеем Давидовичем начинали заниматься журналистским и литературным творчеством в стенах „Приазовского" и поддерживаем дружеские и деловые связи все эти годы... И сразу же после выхода второй книги Бурова „ПР" откликнулся статьей „„Минувшее проходит предо мною..."" А сам Сергей Давидович отмечает, что без поддержки главного редактора „Приазовского рабочего" заслуженного журналиста Украины Николая Токарского и генерального

директора телекомпании „Сигма"
Вадима Шкуруня вряд ли бы вышла
вторая его книга о старом Мариуполе...

⚓ А ОТКУДА пришло увлечение
историей, краеведением? В предисловии
к книге „Мариуполь. Былое" Сергей
Давидович вспоминает, что интерес
и любовь к родному городу исподволь
привила ему мама Александра Петровна.
Семилетним мальчиком вместе с ней
он впервые переступил порог Мариуполь-
ского краеведческого музея, а
несколько позже она подарила ему
купленную по случаю известную многим
книгу „Мариуполь и его окрестности".
Многое о быте и нравах жителей
нашего города начала XX века
почерпнуто им из устных рассказов
бабушки Татьяны Кирилловны
Литвиненко. О событиях 30-50-х
годов он узнал от папы Давида
Вениаминовича. С благодарностью
отзывается Сергей Давидович и
о своей жене Валентине Ивановне,
которая оказывает ему большую

помощь в подготовке материалов, с пониманием относится к его работе.

⚓ На его долю, как и на долю его многих сверстников, выпали полуголодное детство, немецкая оккупация. Подробности этого периода жизни можно найти во второй книге в очерках „Дом на Торговой", „Бабушкины сказки", „Звуки прошлого", в которых автор детально описывает свое военное и послевоенное детство, которое прошло в дедушкином доме: „Окна в дедушкином доме были большие... Увиденное в детстве из окна осело в памяти, как кадры кинофильма, никогда никем не снятого... Немцы в городе, непрерывным потоком катятся тяжелые грузовики, кузова закрыты тентами. Этот грязно-зеленый поток непрерывен и нескончаем... Идут люди, занимая всю ширину улицы, идут молча, лишь изредка кто-нибудь из них перебрасывается короткими фразами с идущим рядом, лица у всех отрешенные...

Это потом станет известно, что мариупольские евреи будут расстреляны у противотанкового рва близ поселка „Агробаза"...

⚓ КСТАТИ, история краеведения в Мариуполе имеет давние корни.

„А в настоящее время краеведы объединены в городскую организацию Национального Союза краеведов Украины, — рассказала председатель организации, зав. отделом истории досоветского периода краеведческого музея Раиса Божко — и Сергей Давидович Буров является одним из наших активистов. Выступает с краеведческими докладами, а в первом выпуске „Мариупольского краеведческого сборника", выпущенного нашим обществом краеведов, есть и его работа об А.И. Куинджи, во втором готовящемся сборнике будет продолжение этой темы. Что касается его книг, то они ценны тем, что являются первоисточниками, то есть основаны на личных знаниях и воспоминаниях автора о событиях

прошлого. А это немаловажно!"

⚓ К портрету юбиляра – почетного гражданина Мариуполя, члена национального Союза краеведов Украины и Национального Союза кинематографистов Украины Сергея Бурова, которому 28 июня 2012 года исполнилось 75 лет, следует добавить, что эта его эффективная деятельность по увековечению истории города Мариуполя является как бы второй любимой профессией. Кандидат технических наук Сергей Давидович Буров более 40 лет своей жизни посвятил промышленному производству. В свободное от работы время занимался кинолюбительством, печатался в газетах и литературно-публицистических и художественных сборниках, в том числе „Прибой", „Мариуполь в созвездии лиры" и др. В соавторстве с народной артисткой Украины им написана книга „Из истории Мариупольского театра".

Светланой Отченашенко

Так и идут у него по жизни рядом металлургия, кинолюбительство, телевидение, краеведение, журналистика... Скромный, интеллигентный человек, он не любит говорить о своих заслугах, а всегда заботится о том, чтобы рассказать людям что-то новое, интересное - будь то городская улица или дом, или личность, привлекшая внимание общественности.

Наталья Харакоз.

В Мариуполе Эйнштейн призвал людей к милосердию, 0629.com.ua, 02.04.2016

Мариупольцы узнали, как неоднозначна граница между гениальностью и проблемой здоровья

Сегодня в Мариуполе прошли благотворительные мероприятия ко Всемирному дню распространения информации о проблемах аутизма

Во всемирный день распространения информации о проблемах аутизма мариупольцы организовали акцию для привлечения внимания общественности

к данной проблеме.

⚓ На театральной площади и в фойе драмтеатра активистами была организована ярмарка, лоты которой продавались для обеспечения финансирования центра помощи детям, имеющим статус инвалида с аутичным спектром расстройств. ⚓ Организаторы акции сообщили 0629, что городская власть выделила по инициативе ОО „Особенный ребёнок с будущим" помещение по адресу проспект Металлургов, 213 для реабилитационного центра помощи. Но центр нуждается в ремонте, обеспечении оборудованием и поддержке специалистов, услуги которых стоят достаточно дорого. После ярмарки, которая была сопровождена театрализованной программой поддержки творческих коллективов Мариуполя, в здании театра прошел показ фильма, раскрывающего аспекты проблемы, после чего гости мероприятия увидели спектакль „Маленький принц". ⚓ В начале акции на площадь к гостям мероприятия вышел гениальный Эйнштейн, которого сопровождала его заботливая мама. Символизм этого появления заключается

в том, что ученые, занимающиеся изучением аутизма, обнаружили доказательства того, что в детстве у великого изобретателя теории относительности наблюдались признаки данного заболевания. ⚓ Одна из инициаторов акции Ольга Демидко сообщила 0629, что все средства, полученные от проекта будут перечислены на организацию реабилитационного центра.

⚓ Представители общественной организации „Особенный ребёнок с будущим" рассказали гостям мероприятия, что в городе Мариуполе более 200 детей с аутичным спектром расстройств не имеют профессиональной поддержки специалистов. Родители самостоятельно пытаются справиться с проблемой, но их средств не хватает для обеспечения дорогостоящего лечения в других городах Украины и реабилитации малышей по месту жительства. ⚓ Активисты призвали неравнодушных людей принять участие в судьбе детей, которые с двухлетнего возраста встречаются с проблемой нестандартного развития нейронных связей мозга, приводящих к тому, что ребенок

погружается в замкнутое пространство своего сознания. Дети ограничены в общении с внешним миром.

Учёные всего мира, по словам активистов, пытаются выяснить причину подобного процесса, но эта тайна до сих пор не раскрыта. Спикеры отметили, что альтернативное развитие сознания приводит к тому, что многие дети проявляют сверхспособности, которые на бытовом уровне называются гениальностью.

Но многие из детей так и не находят возможности выхода из своей внутренней вселенной.

Выступившие сообщили, что программисты из Канады, проанализировав общий спектр показателей, которые удалось узнать о течении подобного недуга, создали симулятор ощущений ребенка, находящегося в подобном состоянии.

Компьютер воспроизвел общий фон в котором находится ребенок с повышенной восприимчивостью. Опыт показал, что люди, закалённые опытом жизни, не смогли выдержать насыщенного воздействия раздражителей, производимых симулятором. Именно

поэтому маленькие дети с подобным диагнозом так часто внезапно проявляют встревоженность и плачут. Современная медицина пока не обладает способами полного исцеления таких детей, но существует дорогостоящая система облегчающая состояние маленьких мариупольцев.

Общественная организация „Особенный ребёнок с будущим" поставила своей целью привлечь внимание мариупольцев к помощи малышам, столкнувшимся с данной проблемой.

Виктория Бахалова 03.06.2016

ИГ "Вместе", ПП „Сила людей" и просто замечательные люди Игорь Смеречинский и Ольга Демидко получили заслуженную благодарность от ОО "Особенный ребёнок с будущим" за помощь и поддержку детей-аутистов. Грамоты заняли почётное место на столе Ярослава Ерожина и ждут своих рамочек))) Igor Riss, Ольга Демідко, вам передам подяки при личной встрече (надеюсь, что скоро) Саша Ваксман, грамота "особого образца" на подходе)))

Afina Khadzhynova 20.11.2015

Ініціативна группа „Разом!"

В воскресенье, 22 ноября 2015 г., в 15:30 в ДК Металлургов состоится торжественное мероприятие, посвященное подведению итогов конкурса „Мариуполь-это Украина", проводившегося среди школьников города. На конкурс [illegible] были представлены творческие работы учащихся 5-11 классов и студентов. ⚓ Конкурс был инициирован и проведен активистами общественной организации „Инициативная группа „Вместе!" в рамках выигранного гранта ⚓ ПРИГЛАШАЕМ номинантов конкурса и их родителей на торжественную церемонию вручения дипломов и подарков. Также приглашаются все неравнодушные жители города, представители СМИ, активисты и друзья Инициативной группы „Вместе!" Вас ждет незабываемая концертная программа и масса положительных эмоций! Подробнее о нашем замечательном проекте читайте и смотрите здесь:

mariupol-vmeste.com.ua

Патрульна Поліція Донецької області
20.03.2017

Про історію рідного міста та виникнення ПДР маріупольці дізналися від патрульних під час поїздки на Музейбus

⚓ Цими вихідними містяни мали унікальну можливість дізнатись про історію виникнення Правил Дорожнього руху та безпеку на дорозі незвичайним способом: під час поїздки на спеціальному автобусі облаштованому на кшталт музею. Салон автобусу був прикрашений історичними світлинами Маріуполя, а також зображеннями дорожніх знаків.

⚓ Діти із задоволенням взяли участь у вікторині від патрульних поліцейських, під час якої покращили свої знання про безпечну поведінку на проїзній частині.

⚓ Дуже важливим є те, що у заході взяли участь не тільки діти, а й їх батьки та родичі. Це змусило дорослих ще раз замислитись над тим, що саме вони стають прикладом для малечі і лише їм вирішувати яким стане цей приклад.

Наприкінці зустрічі наймолодші її учасники отримали в дарунок від копів світловідбиваючі браслети та корисну літературу про правила безпечної поведінки на дорозі.

⚓ Поїздка відбулася в рамках проекту „Обличчя міст" під час фестивалю „Тиждень туризму в Маріуполі".

Мариуполь читает детям

Helen Popova 16.07.2016

Что можно сложить в волшебную шкатулку в память о лете? А как стать храбрым? Как раскрасить лодочку? Куда можно уплыть на ней из Мариуполя? Если вам вместе с вашими детьми посчастливилось попасть на чтения, то вы сможете ответить на эти вопросы. ⚓ В Мариуполе уже несколько месяцев работает Читацький клуб в поддержку программы „Украина читает детям". Это стало возможным благодаря частной инициативе общественников, Саши Ваксман и Насти Пономаревой из Инициативной группы „Вместе" и их команде, и благотворительного фонда „Каритас".

⚓ Как научить любить чтение при обилии

всевозможных современных гаджетов, которые делают доступной любую информацию. Думаю, задача не из простых. Инициаторы программы предлагают очень неординарные решения, и все чтения проходят по-разному. Немаловажно, что каждый раз они проходят в разных местах – библиотека, кафе и вот сейчас, летом, море. Читают тоже каждый раз разные люди – Игорь Смеречинский в образе Шляпника читал „Алису в стране чудес", Ольга Демидко была феей из сказки „Драконы вперед". А еще есть авторские чтения. Так, Вячеслав Куприенко, бард и волонтер, сам презентовал свою книжку для детей. И не просто читал, а все мяукали как кошки и пищали как мышата. Анастасия Понамарева, тоже автор книги и автор символа чтений – смешного рыжего человечка – рассказывала-читала свою книжку на море, после чего все вместе уже на пляже кидались разноцветными красками – такое удовольствие для всех!!!

Важно, что все чтения проходят на украинском языке. Чем не популяризация родного языка, да еще в такой увлекатель

ной форме.

⚓ А еще есть подарки – забавные сладости, смаколики, раскраски, значки и наклейки. Это особенно дорого детскому сердцу. Но есть и „отчет“ – прочитал книжку, нанеси наклейку и чем больше прочтешь, тем почетней и весомей список. Есть чем погордиться!!!

⚓ Рядом родители. Не страшно. Все хотят друг друга порадовать. И уже не знаешь, то ли это чтения, то ли веселые праздники-сборища.

⚓ Хочется повторять слова Саши Raксман „давайте обнимать наших малышей“ и открывать замечательный мир книг вместе. Впереди много планов. Присоединяйтесь!!!

23.02.2017 Арт-Центр „Театр всередині тебе“

20 січня відбулося відкриття арт-центру „Театр всередині тебе“ за фінансової підтримки Британської Ради в Україні в рамках програми „Активні громадяни“. В аудиторії 209 історичного факультету

Маріупольського державного університету тепер розташовані експозиції, присвячені театральній культурі Маріуполя з XIX ст. і до сьогодення. Керівник арт-центру – Ольга Демідко вдячна рідному історичному факультету МДУ, Донецькому академічному обласному драматичному театру (м. Маріуполь) за довіру і допомогу в реалізації ідеї. Завдяки фото, програмкам народної артистки України Світлани Іванівни Отченашенко, макетам до вистав головного режисеру театру Анатолія Миколайовича Левченка вдалося створити перші виставки та зробити арт-центр більш яскравим.

⚓ Мета арт-центру „Театр всередині тебе" – познайомити маріупольців і гостей міста з багатою історією театральної культури Приазов'я, посприяти виникненню платформи для діалогу між глядачами та акторами, підвищенню театральної культури мешканців міста, їхньої обізнаності з питань історії театрального мистецтва Маріуполя та виникненню нового місця дозвілля

та відпочинку.

Вже проведені заходи ... арт-центр „Театр всередині тебе" 23.02.2017

28 січня арт-центр „Театр всередині тебе" провів творчу зустріч з головним режисером Донецького академічного обласного драматичного театру (м. Маріуполя) самобутнім Анатолієм Миколайовичем Левченком та неповторними акторами: народною артисткою України Світланою Отченашенко, заслуженим артистом України Олександром Арутюняном, Анатолієм Шевченком, Валерієм Сарбеєм, Лідією Єршовою та Вадимом Єрмишиним. Присутні насолодилися творчою енергією та унікальними виступами талановитих акторів. Глядачі занурилися в світ поезії завдяки актрисі виняткового таланту Світлані Іванівні Отченашенко.

⚓ Вдумлива режисерська робота над виставою „Слава Героям" Анатолія Левченка" була представлена завдяки

незабутній грі Анатолія Шевченка, Валерія Сарбея, Лідії Єршової та Вадима Єрмишина.

⚓ Кумир маріупольської публіки в усіх поколіннях Олександр Арутюнян представив міні-виставу, присвячену власному сину. Щиро та схвильовано, тонко і правдиво актор, звертаючись до сина, зміг з легкістю завоювати симпатію глядачів.

⚓ 8 лютого в арт-центрі „Театр всередині тебе" відбувся майстер-клас від талановитого режисера-постановника, яскравої актриси, справжнього педагога Анжеліки Добрунової. Дуже багато позитивних емоцій і незабутніх вражень залишилося у присутніх після зустрічі. Анжеліка Аргановна допомогла учасникам доторкнутися до світу театрального мистецтва на практиці. Вона дуже цікаво і послідовно ознайомила всіх з деякими елементами акторської майстерності. Завдяки вправам на розвиток уваги, пам'яті, дикції бажаючі змогли і повчитися, і зрозуміти, чи є у них акторський потенціал. Всі

присутні залишилися дуже задоволеними та підкреслили, що не очікували подібного результату для себе. Важливість сьогоднішнього заходу можна зрозуміти завдяки словам учениці 10 класу ЗОШ № 18, Шашкової Юлії, яка сьогодні брала участь в усіх вправах та поділилася власними враженнями: „Взагалі я дуже сором'язлива перед чужими людьми, але на майстер-класі я ні трішки не соромилася і відчувала себе комфортно. Я вважаю, що такі майстер-класи потрібні нашому місту та молоді, оскільки ми можемо більше розкритися, а хтось може навіть відкрити в собі талант. Обов'язково прийду з подругою на наступний майстер-клас!"
Дуже влучні слова.

⚓Також в рамках діяльності арт-центру проводяться екскурсії створеними експозиціями для учнів та студентів Маріуполя, а після вистав у Донецькому академічному обласному драматичному театрі (м. Маріуполь)

проводяться обговорення спектаклів разом з акторами та режисерами.

⚓ 15 лютого в арт-центрі пройшов майстер-клас чарівної і талановитої актриси Лідії Єршової. У ньому взяли участь учні 8-11 класів, студенти та доросла аудиторія. З перших хвилин Лідія „запалила" присутніх завдяки позитивній енергії, силі слова та яскравій індивідуальності. Актриса представила власну творчу програму. З великою внутрішньою пристрастністю, психологічно тонко Лідія Єршова читала вірші, знаходячи правильний ключ до створених образів. Майстер-клас пройшов на одному диханні. Учні змогли взяти участь у вправах з розвитку дикції, фантазії, пам'яті. В аудиторії панувала атмосфера взаєморозуміння та підтримки. Актриса, поєднуючи зрілість і молодість, досвід і пошук, з легкістю встановила контакт з юними маріупольцями і подарувала всім присутнім незабутні уроки акторської майстерності. ⚓ Після майстер-класу учасники не відпускали Лідію.

Стільки фотографій, автографів і подяк...
Присутні були не просто задоволені, вони були у захваті. Одна з учасниць майстер-класу повідомила: „Сьогодні я отримала все і відразу - величезна кількість практичних інструментів, відмінно провела час, змогла взяти автограф і просто розширити свій кругозір". Це і справді було незабутньо!

④ Арт-центр „Театр всередині тебе" посприяє підвищенню ролі культури у сталому розвитку регіону. Театр має великий психотерапевтичний вплив, дозволяючи отримати не тільки естетичне задоволення, а й душевний відпочинок, який так необхідний в наш неспокійний час. Тому проведення майстер-класів, творчих зустрічей, роботи театральної студії, круглих столів, створення власних вистав та активна участь в театральних фотопроектах дозволяє розкритися творчому потенціалу людини, відкрити в собі щось нове і незвідане, навчитися співпереживанню та іншим високим моральним якостям, які безумовно

затребувані в соціумі.

⚓ 25 лютого, у суботу, о 16:00 відбудеться творча зустріч з яскравим актором Артуром Войцеховським, а 27 лютого, в понеділок, о 15:00 учасників арт-центру відвідає заслужений артист України Олександр Арутюнян.